

Вестник за човека и природата

РОДОВО ИМЕННИЕ

ГОДИНА II, БРОЙ 8 (17)
20.II.-26.II.2006

ИЗЛИЗА ВСЕКИ ПОНЕДЕЛНИК

НАЦИОНАЛЕН СЕДМИЧНИК

ЦЕНА 0.50 ЛВ.

„ДРУГАТА БЪЛГАРИЯ“ НА ВОЛГА - ОТ ПРАРОДИТЕЛИТЕ КУБРАТ И КОТРАГ КЪМ БЪДЕЩЕТО

П. ПАВЛОВ

Волжка България, страната на „вншните“, „сребърните“ и „великите“ българи, е другата голяма българска държава през средновековието. Тази България съществува и днес като специфично етногеографско, политическо и духовно пространство. В него се включват републиките Татарстан, Чувашия, Башкортостан, отчасти и някои съседни области на Руската федерация с многочислено „татарско“ (булгаро-мюсюлманско)

и чувашко (християнско) население.

Разположена далеч от основните центрове на средновековните Запад и Изток, подчинена от монголо-татарите в средата на XIII в., а два века по-късно завладяна от Московска Русия, днес тази българска страна е недостатъчно из-

вестна. И не само на Европа и света, но дори и на нас, българите, в многовековната България на Балканския полуостров. От гледна точка на съвременния свят, особено предвид доминиращите през XIX-XXв. исторически, етнокултурни и обществени представи, тази „друга България“ се възприема преди всичко в исторически план. Трябва да признаем обаче, че Волжка България е в „затъмнение“ не само вследствие на трудната си историческа съдба.

На стр. 6-7

НОВ СВЯТ

Академик Виктор МЕДИКОВ

В цялата страна, във всички ъгълчета, от Далечния изток, Сибир и Урал, до най-южните и западни точки на необятната Русия, въпреки множеството препятствия и липсата на нужните закони, успешно се създават родови имена и селища:

Родови ключове, Светло, Миродолие, Любинка (Московска област);
Съвместно дружество на родови земи „Благогат“, Борок (Ярославска област);
Екоселище „Родно“, Сътворение, РП Алексей Сапиркин (Владимирска област);
Хармония в Рязанска област;
Родово, Езерно, Николское, Болотово, Василевское (Тульская област);
Рус ведическа, РП Сергей Голев, Лаухино, Пална-Михайловка (Липецка област);
Лебедия (Орловска област);
Ковчег, Росток, Сварожие, Медини, Ясно, Китеж, Служба за екологична реставрация (Калужка област);
Староселие, Акатовское, Мамуши, Новогудински район (Смоленска област);
Валдайски мечешки ъгъл, Екологичен център „Оковски лес“, Дубровка (Тверска област);
Родна Земя, Питерское (Вологодска област).....

С особено удоволствие накратко ще разкажа за някои пионери.

Пионери в организацията на родови селища и в строителството на родови имена, освен отбелязаните в книгите на В. Мегре, се явява и прекрасното семейство на Татяна и Анатолий Молчанови, и техните деца. Някои ги познават, а те са помогнали на мнозина. Те са кълбо от светла енергия. И имат богат опит: от обработката на земята, отглеждането върху нея на всичко живо, изграждането на домове и имена, до решаването на юридически, икономически, административни и др. въпроси.

Накратко ще цитирам техния опит. И така, селището „Родно“, Владимирска област. Разказват Татяна и Анатолий Молчанови.

„Работата над площадките започна през пролетта на 2001 година.

На стр. 5

„РАЗКАЗ ЗА ДВЕТЕ ПИЛЕТА“

Патрик ВАЙТФЕЛД

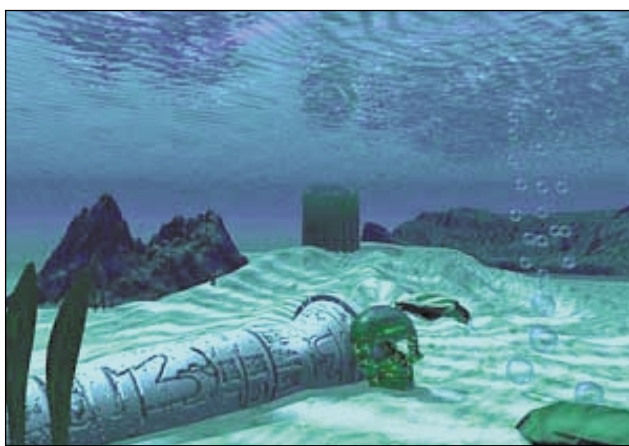
Най-добре ще възприемем що е пермакултура чрез пример, а най-добрият пример е този с пилетата. (Това не означава, че пермакултурата не може да мине без пилета. На практика тя може да се осъществява както с помощта, така и без помощта на домашни животни. Но чрез тях е по-лесно да се

илюстрира принципът на работа.)

Пилета от инкубатор

Пилетата от инкубатор се хранят основно със зърно, което се отглежда както с помощта на трактори и други машини, така и чрез химически добавки и отровни химикали.

На стр. 4

АТЛАНТИДА

Диалогът „Тимей“

Критий, герой на едно от съчиненията на древногръцкия философ Платон - диалога „Тимей“, разказва удивителна история. ...

„Чуй, Сократе - обръща се той към своя събеседник, - преда-

нието, макар и много странно, е напълно достоверно, както е заявил някога най-мъдрият от седемте мъдрци - Солон... В Египет, в делтата, чийто ъгъл се разрязва от течението на Нил, се намира област, наречена Саиска...

На стр. 12

Очаквайте в най-скоро време на книжния пазар втората книга на издателската къща „Новата цивилизация“ от поредицата на „Библиотека Анастасия“ - „ПУТИН, МЕГРЕ И БЪДЕЩЕТО НА СВЕТА“ от големия приятел на Владимир Мегре академик Виктор Медиков.

Телефон за заявки:
02/962 16 87, 088/869 33 59
www.rodovo-imenie.org

РАСТЕНИЯТА ЗА ВАШЕТО РОДОВО ИМЕННИЕ

Стефан ЙОРДАНОВ

РОД ДЪБ - (QUERCUS)

Известни са около 500 вида дъбове, разпространени главно в умерено топлите области на северното полукулобо (Северна Америка, Източна Азия и Средиземноморието), където образуват обширни чисти или смесени насаждения. В Европа растат 15-

16 вида, по-голямата част от които са вечнозелени, средиземноморски дъбове. В България естествено се срещат 7 вида. Повечето от тях са листопадни и само един е вечнозелен.

Според някои автори, родовото име на дъба - „Куеркус“ е синоним на името на върховния славянски бог - Перун. Изобщо всички древни европейски народи са отъждествявали дъба с

някой върховен бог. Елините са го отъждествявали с бог Аполон - бог на слънцето, науките и изкуствата. Римляните - с Юпитер - бог на небето, дъжда, гръмотевиците и мълниите. Най-древният култов център към Зевс е бил вековен

дъб в Дон, с извор, извирал от корените му.

На стр. 9

ISSN - 1312-7063

97713127063

В каталога на РП нашият номер е

618

Цените остават непроменени!

(Продължение
от миналия брой)

КАК ДА СЕ СПРАВИМ С ПРОБЛЕМА ЗА ПЛЕВЕЛИТЕ

Има няколко основни момента, които трябва да се запомнят, за правилното отношение към плевелите.

Веднага щом прекратите разораването, броят на плевелите рязко намалява. Също така се променя и видовият състав на плевелите на даденото поле.

Ако семената на поредната култура са засяти, когато предшестващата култура още зрее в полето, тези семена ще прораснат преди плевелите. Зимните плевели порастат едва след събирането на ориза, но до това време зимните зърнени култури вече са тръгнали да растат. Пролетните плевели израстват веднага след събирането на ечемика или ръжта, но до това време кълновете на ориза вече са набрали сила. Разпределяйки сроковете за посев по такъв начин, че да няма интервал между следващите една след друга култури, ние даваме на зърнените култури по-голямо преимущество пред плевелите.

Ако веднага след събирането цялото поле се покрие със слама, то се прекратява израстването на плевелите. Бялата детелина, засята заедно със зърнените култури като покривна култура, също така помага да бъдат държани плевелите под контрол.

Обикновеният метод за борба с плевелите – това е разораването на почвата. Но когато вие разоравате почвата, семената, които лежат на голяма дълбочина и никога не биха могли сами да прораснат, се стимулират и получават шанс да израстват. Освен това, бързо прорастащите и бързорастящите видове получават преимущество при тези условия. С една дума, може да се

Масанобу ФУКУОКА:

РЕВОЛЮЦИЯТА НА ЕДНА СЛАМКА

каже, че фермерът, който се опитва да се бори с плевелите по пътя на разораването на почвата, почти буквално засява семената на собствения си неуспех.

ЗАЩИТА ОТ "ВРЕДИТЕЛИ"

Трябва да се признае, че все още има някои хора, които мислят, че ако не използват пестициди, то техните плодни дръвчета и култури на полето ще бъдат унищожени от вредители направо пред очите им. Всъщност, благодарение на използването на пестициди хората неизбежно създават условия, при които този си нищо необоснован страх може да стане реалност.

Неотдавна японските червени борове бяха силно повредени в резултат на нападението на кореновия хоботник. Горските използват сега вертолети, като се опитват да спрат разпространението на вредителя по пътя на авиообработката на горите. Не отричам, че този метод е ефективен за кратък промеждутък от време, но аз зная, че има друг

път.

Напастта от хоботника, съгласно последните изследвания, се появява вследствие от активността на нематоди-посредници (плоски червейчета – паразити). Нематодите се размножават вътре в ствола, блокират транспорта на водата и на хранителните вещества и постепенно предизвикват изсъхването и гибелта на борове. Първопричината на това явление все още не е съвсем ясна. Известно е, че нематодите се хранят с гъбички вътре в ствола на дървото. Защо тези гъбички започват така стремително да се разпространяват вътре в дървото? Започват ли гъбите да се размножават след като са се появили нематодите? Или нематодите се появяват поради това, че вече има гъби? Всичко се свежда до въпроса кое се появява първо – гъбите или нематодите?

Освен това, има още и друг микроорганизъм, за който е известно много малко и винаги съпровожда гъбичките. Съществува и вирус, токсичен за гъбите. Следва ефект след ефект. Единс-

/Въведение в натуралното земеделие/

твеното нещо, което може да бъде казано с увереност, е това, че борове изсъхват в големи количества.

Хората не знаят, каква е истинската причина за заболяванията на борове и не могат също така да знаят основните последиствия от използването на своите "лекарства". Ако ситуацията включва в себе си неизвестни фактори, то недомислените мерки само посяват семената за следващата голяма катастрофа. Не, аз не мога да се радвам на това, че вредите от хоботника са намалени благодарение на химическата обработка. Използването на химикали е най-инертният начин за решаването на проблемите от този тип и ще доведе само до още по-големи проблеми в бъдеще.

Тези четири принципа на натуралното земеделие (без разораване, без химически торове или приготвянето на компост, без плевене с помощта на разораването или хербициди, без зависимост от използването на химикали) съответстват на естествения ред на нещата и водят до възстановяване на природното плодородие. Всички мои проби и грешки се насочват от тази основна мисъл. Това е сърцевината на моя метод за отглеждане на зеленчуци, зърнени култури и цитруси.

КУЛТУРНИ РАСТЕНИЯ СРЕД ПЛЕВЕЛИТЕ

Много различни видове плевели растат на тези полета заедно с зърнените култури и детелината. Оризовата слама, разхвър-

ляна по полето през последната есен, вече се е разложила и се е превърнала в хумус. Добивът ще бъде около 58 ц. от хектар.

Вчера, когато професор Кавасе, водещ авторитет по пасбищните треве, и професор Хиросе, който изучава древните растения, видяха на моето поле равномерно разпределение на растенията от ечемик и зеления тор, те нарекоха това чудо на изкуството. Местният фермер, който очакваше да види моите полета напълно обрасли с бурени, беше учуден от това, че ечемикът расте така енергично сред множество други растения. Техническите експерти дошли тук, също така видяха плевелите, видяха водната гърбица и детелината, растящи навсякъде, и си тръгнаха, клатейки с удивление глави.

Преди двадесет и пет години, когато аз пропагандирах използването на постоянното покритие от детелина в плодната градина, не би могло да се намери нито тревичка по полетата или в градините по цялата страна. Гледайки моята градина, хората достигат до разбирането, че плодните дръвчета могат достатъчно добре да растат сред плевели и треве. Днес градините, обрасли с треве, станали обичайни за Япония, а градини без тревно покритие се срещат рядко.

Същото е и с полетата със зърнени култури. Ориза, ечемика и ръжта могат успешно да се отглеждат цяла година на полето, покрито с детелина и плевели.

Нека да разгледаме основните детайли на годишното разпределение на посева и събирането на реколтата на тези полета. В

началото на октомври преди събирането на ориза, семената на бялата детелина и бързо растящите сортове зимни зърнени култури се разпръскват сред зреещите филизи на ориза (бялата детелина се засява около 4.5 кг/ха, зимните зърнени култури – 28,4 – 57,2 кг/ха). За неопитният фермер или за полета с бедна уплътнена почва е по-безопасно отначало да се засяват големите семена. Когато почвата постепенно се подобри благодарение на разлагането на сламата и зеления тор, и когато фермерът се запознае по-добре с метода на прекия посев без разораване, то броят на семената може да се намали. Бялата детелина и ечемикът или ръжта израстват и дават филизи с височина 2 – 5 см към времето, когато трябва да се събира оризът. По времето на събирането филизите се тъпчат от краката на работниците, но след това се възстановяват много бързо. Когато овършаването е завършено, оризовата слама се разхвърля по полето.

Когато се засява оризът през есента и се оставят непокрити семената, те често се изяждат от мишки и птици, понякога загиват. Затова аз поставям оризовите семена преди засяването в малки глинени капсули.

Семената се поставят в тава или кош и се разтърсват с кръгови движения. Отгоре семената се поръсват с фино начупена глина и от време на време се навлажняват, като се напръскват с вода. По такъв начин около всяко семе се образува глинена капсула около 1,2 см в диаметър.

(Слегва)

Кой запалва новата звезда

(Продължение
от миналия брой)

- Най-важно или не, няма значение. Това е прието по целия свят от всички хора. В някои страни дори ястията са ритуални, печена пуйка например.

- Не всички хора от вашия свят приемат това.

- Нека не са всички, но аз нали живея сред нормални?

- Защо смяташ, че всички, които те заобикалят са нормални?

- Защото те са болшинство.

- Този аргумент не е достатъчен.

- За теб не е достатъчен, защото на теб е невъзможно да ти се обясни.

Озлоблението ми към Анастасия започна да минава. Спомних си, че съм чувал за лекарствени препарати, за лекари-сексолози и си помислих: "Ако тя ми е навредила по някакъв начин, лекарите ще могат да поправят положението" и казах:

- Добре, Анастасия, нека се договорим така: аз повече няма да ти се ядосвам. За прекрасната

АНАСТАСИЯ

Според твърденията на Анастасия в текста на книгата са заложени съчетания от букви и комбинации от думи, които влияят благотворно на хората. Това влияние може да бъде усетено само по време на четенето, когато на слуха не въздействат звуци, които се издават от изкуствени уреди и механизми.

Естествените звуци – пеенето на птиците, ромоленето на дъжда, шумоленето на листата на дърветата – помагат за положителното въздействие.

нощ ти благодаря. Само те моля сама повече да не ме избяваш от моите навици. А със секса ще поправя работата с помощта на нашите лекари и съвременни лекарства. Хайде да отидем да се изкъпем.

Тръгнах към езерото, любуйвайки се на сутрешната гора. Доброто ми настроение отново започна да се възвръща, а тя – пак! Върви след мен и говори:

- Няма да ти помогнат вече лекарите и лекарствата. За да ти върнат всичко така, както си беше, ще трябва да изтрият от паметта ти случилото се и това, което чувстваше.

Сащисан спрях.

- Тогава ти върни всичко.

- И аз не мога.

Отново ме завладя чувство на бясна ярост и страх.

- Ти... Ама че си нагла! Месиш се и чоплиш живота ми. Значи можеш да правиш гадости така ли? А като стане дума да бъдат поправени – не мога?

- Аз не съм правила никакви гадости. Нали ти толкова искаше сина си? Е, минали са доста години, а ти все още нямаш син. И никоя жена в твоя живот още не ти е родила син. Аз също пожелах дете, и то син. А аз мога... тогава

защо се безпокоиш без време, че няма да ти бъде добре? Може би ти ще разбереш... не се страхувай от мен, моля те, Владимир. Аз съм не се месея в твоята психика. Ти получи това, което искаше.

И още, много бих искала да те избява от един смъртен грях.

- От кой?

- От гордостта.

- Колко си странна. Твоята философия и начинът ти на живот не са човешки.

- Какво в мен е нечовешко и така те плаши?

- Живееш сама в гората, контактуваш с растенията и с животните. При нас никой не живее дори по подобен начин.

- Как така, Владимир, защо?... развълнувано заговори Анастасия. – Ами притежателите на вили? Те също общуват с растенията и с животните, само че засега несъзнателно. Но после те ще разберат. Много от тях вече са започнали да разбират.

- Не мога да повярвам! Значи ти си леговичка. Ами този твой лъч? Книги не четеш, а знаеш много. Някаква мистика...

- Аз ще се постарая всичко да ти обясня, Владимир. Само че не веднага. Старая се, но не мога да подбера подходящите думи. Раз-

бираеми думи. Повярвай ми, моля те. Всичко, което правя, е присъщо на човека. Това му е дадено изначално, в първоизточниците. Всеки би могъл да го постигне. И все едно, хората ще се върнат към първоизточниците. Това се случва постепенно, когато Светлите сили победят.

- Ами твоят концерт? Пееше с гласовете на всичките ми любими певци и отгоре на това ги изпълни в същата последователност, в каквато са записани на касетата ми.

- Така се случи, Владимир. Веднъж аз видях тази касета. После ще ти разкажа точно как се случи това.

- И какво, отведнъж запомни думите и мелодиите на всички песни, така ли?

- Запомних, че какво сложно и мистично има в това? Ох, какви ги приказвах и напоказвах? Ти се изплаши от мен! Сигурно съм неразумна и несдържана. Така ме нарече веднъж дядо ми. Аз си помислих, че го е направил от любов. А пък явно съм си несдържана в действителност. Моля те, Владимир...

Анастасия говореше по човешки развълнувано и вероятно затова страхът ми от нея почти изчезна. Мисълта за сина ми ме изпълваше с чувства.

- Не се страхувам вече. Само, моля те, бъди малко по-сдържана. Ето, и дядо ти го е казал.

- Да. И дядо... Аз само приказвам ли, приказвам... толкова силно искам да ти кажа всичко. Бърборана ли съм? Да? Но аз ще се постарая. Аз много ще се старая да бъда сдържана. Ще се опитам да говоря само за разбираеми неща.

- Така, значи ти скоро ще родиш, Анастасия?

- Разбира се! Само че това няма да стане навреме.

- Как така навреме?

- Това трябва да стане непременно през лятото, когато природата помага в отглеждането.

- Защо тогава се реши на това, след като е опасно за теб и бебето?

- Не се безпокой, Владимир, в крайна сметка синът ни ще живее.

- Ами ти?

- И аз ще се опитам да издържа до пролетта и тогава всичко ще се нормализира.

Анастасия изрече всичко това без капчица тъга или страх за живота си, после се разтича и скочи във водата на малкото езерце. Блестящи на слънцето, пръски вода излетяха като фойерверки и паднаха върху чистата равна повърхност на езерото. След около тридесет секунди тялото ѝ бавно започна да изплува на повърхността. Тя лежеше на водата с разперени ръце и се усмихваше.

Стоях на брега, гледах я и си мислех: "Ще чуе ли катеричката шракането на пръстите ѝ, когато тя ще лежи с новороденото в някое от своите укрития? Ще ѝ помогне ли някой от четириногите ѝ приятели? Ще бъде ли достатъчна топлината на тялото ѝ, за да сгрее малкото?"

- Ако тялото ми започне да изстива и детето няма с какво да се храни, то ще заплаче – тихо каза излязлата от водата Анастасия, - и неговите недоволни викове могат да събудят предпролетната природа или част от нея и тогава всичко ще бъде наред. Те ще го отглеждат.

- Мислите ми ли четеше?

- Не, предполагам, че мислиш за това. Та това е естествено.

- Анастасия, ти ми каза, че на съседните участъци живеят твоите роднини. Те не биха ли ти помогнали?

- Те са много заети и не бива да ги откъсвам от работата им.

- С какво са заети, Анастасия?

- Защо тогава се реши на това, при положение, че те обслужва изцяло заобикалящата природа?

- Аз се занимавам... И се старая да помогна на хората от вашия свят, които вие наричате притежатели на вилни места – леговички или градинари.

(Слегва)

ЩЕ ДОПУСНЕМ ЛИ ТЕЗИ БАЗИ?

Александър
АРГИРОВ

Веднага след като България стана член на НАТО, започнаха политически преговори за трайно настаняване на американски военни бази на наша територия. Управляващите привечдат аргументите, че това произтича от нашите нови съюзнически задължения, че тяхното присъствие ще повиши националната сигурност, и не на последно място изтъкват евентуални ползи за местната икономика.

Дали наистина е така?

Никакви съюзнически задължения не налагат разполагането на чужди военни бази на наша територия. В редица западноевропейски държави – също членки на североатлантическия пакт, няма американско военно присъствие (Дания, Норвегия).

Несъстоятелни са и доводите, че разположението на тези бази ще повиши нашата сигурност. Най-добрата защита на България е нейният неутралитет, поддържане на добросъседски отношения, миролюбива външна политика, и не на последно място поддържане на боеспособна национална армия, комплектвана на милионната система (подобно на швейцарската). Събитията от последните години показваха, че основната заплаха за сигурността на държавите е тероризмът и организираната престъпност, а срещу тях броят на танковете, самолетите и оневата мощ нямат значение. Основен източник на тероризма е мизерията, а тя се предизвиква от експлоатацията на ресурсите на бедните и

изостанали страни от развитите държави. Златният милиард поддържа висок жизнен стандарт благодарение на робския труд на голите и гладни пет милиарда.

Интересите на САЩ са насочени към богатите на петрол и суровини страни от Близкия и Среден Изток, както и към тези от ОНД - Кавказ и Централна Азия. Тяхната основна стратегическа цел е разрушаването на Русия, защото на нейна територия се намират около 41% от световните енергийно-суровинни запаси. Американските бази на наша територия ще бъдат използвани като плацдарм за агресия срещу тези държави, и (съвсем естествено) ще предизвикат ответната реакция на нападателните страни. По този начин българската територия ще се превърне в бойно поле на евентуален ракетен удар.

Освен от прякото въоръжено стълкновение, сигурността на българските граждани ще бъде заплашена от терористични и диверсионни актове. Тази опасност я признава дори и директорът на Националната разузнавателна служба.

Икономиката на съответните региони няма да спечели почти нищо. Най-малко загубите от чуждото присъствие ще бъдат по-големи от ползите. Под клаузата "съвместно ползване" става ясно, че американската страна няма да плаща за своите бази. Превръщането на Южното Черноморие в милитаризирана зона ще пресече потока на туристи. Продоволствието на американските военноразположеници от местния пазар ще бъде мини-

мално; дори минералната вода и тоалетната хартия ще си доставят от техни фирми. Печалбата за местната икономика в Сарафово бяха петте лева, оставени в един бръснарски салон.

При дебата за разполагане на базите не се обърна никакво внимание на екологичния аспект.

Твърде голяма е вероятността базите да бъдат въоръжени с ядрено оръжие. Освен това, значителна част от конвенционалните боеприпаси на американската армия съдържат обеднен уран (ОУ). Вредата за човешкото здраве идва не толкова от лъчевото натоварване на организма, което наистина е малко, колкото от общите токсични свойства на самия уран. Разпрашените частици при експлозията се вдишват от човека, и включвайки се в обменните процеси, започва системното отравяне. От първата война в Залива, когато бяха употребени този вид боеприпаси, се натрупаха неопровержими доказателства за тяхната вредност; при това пострадалите са както местно население, така и американски войници, които развиват синдрома години след завръщането си у дома.

Лозята и овощните градини край полигоните в Змейово и Ново село, които пожелтават и окапват още в началото на юли, говорят сами по себе си.

Не на последно място има и един друг аспект. Не оценявам хората според тяхната национална принадлежност, но американските военноразположеници се ползват, меко казано, с недобро име по света. Години наред жи-

телите на градове от Япония и Южна Корея, в които са разположени американски гарнизони, се оплакват от скандалните прояви на техните военнослужители - като се започне от по-безобидните пиянски и хулигански прояви, та се стигне до случаите на изнасилвания. Редом с тях вървят наркоманията, проституцията, педофилството и всякакви други пороци. Не обвинявам обикновените американски момчета, изпратени на хиляди километри от родните им домове, защото те също са жертви на Системата.

Нашата родина няма никаква полза от членство във военно-политически блокове. Тя няма нужда и от чужда защита. Прокламираната като "мироопазваща" мисия на българския контингент в Ирак по същество е съучастие в агресия срещу друг народ; нещо неприемливо за вековните българските ценности.

Войната никога не е разрешавала проблемите между народите. Обратно, тя ги е задълбочавала, защото у победените винаги е съществувало желание за реванш. Двете световни войни през миналия век са красноречиво доказателство за това. Войната е създадена от Системата и работи за нея; войните са банкерската жетва. Кредитирайки оръжейното производство, банките получават колосални печалби от смъртта и разрушението.

Ще допуснем ли ние да подпомагаме Системата, като предоставяме част от родната земя в нейна служба?

На 19.03.2006 г. ще се проведе Учредителното събрание на Българска Родна Партия. На Учредителното събрание ще бъдат избрани ръководни и контролни органи на партията и ще бъдат гласувани проект-програмата и уставът на БРП. Поканват се всички, които приемат идеите за изграждане на екообщество, изложени в книгите на Владимир Мегре за Анастасия, и учредителната декларация, да присъстват на Учредителното събрание.

УЧРЕДИТЕЛНА ДЕКЛАРАЦИЯ

Принципи и цели на политическата партия

Българска Родна Партия (БРП) е политически инструмент на гражданското общество в Република България.

1. Нашата родна планета Земя е материализирано проявление на мисълта на Твореца.

2. Като любящ баща, Бог е създал човека по свой образ и подобие, осигурил му е прекрасна природа, сред която да живее и го е надарил с възможността да твори.

3. Консуматорското общество обаче, насочено към безкрайно натрупване на пари и материални блага с цената на разрушаване на човешкото здраве и околната среда, неумолимо ни тласка към планетарен апокалипсис – хуманитарна и екологична катастрофа с невиджани размери. Налице са първите белези за нея: нарушаването на озоновия слой и неблагоприятните промени в климата. Под заплаха е бъдещето на планетата и децата ни.

4. Основната програмна цел на БРП е възраждането на България – създаването на условия за свободен и щастлив живот на българските граждани и съхраняването на природните богатства и красоти на Родината за бъдещите поколения. Нашият идеал е преходът от консуматорско към екообщество, това ще е духовна еволюция, изменяща приоритетите и ценностната система и осигуряваща на човечеството живот в хармония със законите на природата.

5. Ние декларираме необходимостта от реализирането на програма за изграждане на екооселища, съставени от родови владения: участъци земя с размер от 10 до 20 декара частна собственост на семейство, живеещо на тази територия. Основно отличие на родовото имение е в създаването на компактен участък земя, в който освен жилище, стопански постройки, овощни насаждения и водни площи е интегрирана и собствена природна горска паркова част, която се явява основа на самовъзстановяваща се екосистема. Границите между съседните имения се формират от живи огради-пояс от гъсто засадени бодливи храсти, които осигуряват естествена защита срещу ветровете и способствват за поддържането на благоприятен микроклимат в екооселището. Площта и формата на всеки участък не са случайно подбрани, а са съобразени с възможността за изграждане на такава устойчива саморегулираща се екологична система, реализирана на принципа на симбиоза между човека и природата, която ще осигурява чиста вода, въздух, биологична храна и по-голямо финансово благополучие. В резултат на индивидуалните залесявания ще се изменят и озелени цялата планета и екологичната катастрофа ще бъде избегната.

Правото на придобиване на родово имение ще има всеки български гражданин, който съзнателно и убедено направи своя избор да се върне към природосъобразен начин на живот, без дискриминация по пол, възраст, етническа и религиозна принадлежност.

На безимотни граждани и възпитаници на домовете за деца без родители, които декларират желание да се включат в екооселища, държавата трябва да осигури безплатно оземляване за сметка на държавни и общински поземлени фондове.

6. За екооселищата ще се въведе специален данъчен статут: земята на родовото имение, постройките и съоръженията върху нея, както и произведената продукция ще бъдат освободени от всякакви данъци и налози.

7. Частната собственост на родовото имение ще създаде база за получаване на основните естествени средства за задоволяване жизнените потребности на човека: храна, жилище, топлина. Защото Творецът е създал всички необходими естествени материали и самовъзобновяващи се средства, с които човечеството благополучно да осигурява своето съществуване. Хората няма да са принудени да продават своя труд, за да оцелеят. Ще са икономически независими, няма да могат лесно да се манипулират и да се държат в подчинение от властимащите.

8. Така екооселищата ще станат основа за ново социално устройство и ще осигурят прехода от консуматорско към духовно-развито екообщество, където хората, освободени от култа към парите, ще живеят щастливо в любов и хармония с природата. И тогава, когато престанем да нарушаваме законите на Твореца, човечеството ще се върне отново в изгубения Земен Рай.

ИНИЦИАТИВЕН КОМИТЕТ

Идеите на Анастасия се претворяват в живота

От нашия специален
кореспондент
Е. КУШНЕР
Русия, Нижни
Новгород,
Родово селище
Дуброво

На географската карта на необятна Русия се появява вече първите точки на родовите селища. Живещите там „помещици“ са все още твърде малобройни, за да имат сериозно присъствие в руската икономика, но те са пионерите на зараждащата се нова, непозната до сега политическа класа – класата на икономически независими, самостоятелно мислещи и действащи хора. Държавен интерес на Русия е да подкрепя подобни начинания и тя го прави, като предоставя на организирани общности земя по напълно достъпна цена. Това, обаче е само малка част от реалните възможности на държавата. Нуждите на заселниците не се изчерпват с получаването на заветните

10 декара. Предстоят многогодишни походи по инстанциите за всевъзможни разрешения и съгласувания. Затова фактът, че вече има множество реални Родови селища е истински пробив в мисленето. Те са материализирана мисъл и мечта, те са израз на непоколебимата воля за живот в свобода и в хармония с природата. Тези ще сме свидетели на все по-мащабната поява на такива селища из цялата Руска шир.

Една малка промяна на отношението на Президента към потребностите на жителите на екооселищата, / Русия е силна президентска република – бележка на Р.И./, може да отприщи пътя пред милионите симпатизанти на идеите на Мегре към въплъщение на мечтите.

Затова на 14.02.06 в Москва ще се състои среща между проф. Медиков, като ръководител на партията МАМА – изразител на политическата воля за живот в Родови селища и

един от реалните претенденти за президентския пост в предстоящите избори – председателя на партията ДРУГГ, акад. Григорий Грабовой. В социалната, аграрна и екологична програма на ДРУГГ основният акцент е върху масовото изграждане на Родови селища. Тук се има пред вид не само личния интерес на отделните заселници, но и огромната полза за държавата от техните действия. Преди Ванга предрича на акад. Грабовой бъдеще на велик общественик. Днес политическият лидер, кой-

то приеме да вдигне бариерите пред развитието на Родовите селища ще може да разчита на симпатиите на милионите анастасийци в Русия.

Важен момент от предстоящата среща ще бъде обсъждането на международните връзки с близки партии и най-вече връзките с България. Както проф. Медиков, така и акад. Грабовой изразиха своята радост от новината за предстоящото учредяване на Родна партия в България и приеха да присъстват на нейния учредителен форум.

СЕИТБА, САДЕНЕ И РАЗСАЖДАНЕ В СЪОТВЕТСТВИЕ С ЛУННИТЕ ЦИКЛИ

Основната работа в градината и по полето започва най-често през пролетта - преобръща се почвата, а след това се сади, сее или разсажда (пикира се разсадът). Правилният момент за тези дейности има огромно значение за растежа и процеса на зреење, за съпротивителните сили на растенията срещу плевели и вредители.

Силно влияние върху тялото и здравето на човека оказват различните импулси на нарастващата или намаляваща Луна, на пълнолунието и новолунието, на зодиакалния знак. В растителния свят значение имат освен това и различните сили на събираща (издигаща се) и изпускаща (спадваща) Луна и те могат да бъдат използвани като алтернатива, ако сме пропуснали благоприятното време за дадена дейност в градината и на полето.

Събиращата Луна и изпускащата Луна са определения, базирани се изключително само на позицията на Луната върху Зодиака; те не зависят от лунните фази. Важен период за много дейности по саденето и разсаждането е приблизително 13-дневното време траене на изпускащата

Луна.

Ипускаща Луна: Близнаци, Рак, Лъв, Дева, Везни, Скорпион (Стрелец).

Събираща Луна: Стрелец, Козирог, Водолей, Риби, Овен, Телец (Близнаци).

Близнаци и Стрелец представляват възлови точки, при които възходящите и низходящите сили съответно сменят посоката си и преориентират си-

лите - нещо подобно на процесите при пълнолуние и новолуние. Затова Близнаци и Стрелец понякога не могат да се определят само

като изпускащи или събиращи. Следователно, ако често пъти четете за изпускаща Луна, не забравяйте, че това няма нищо общо с намаляващата Луна.

ИЗБОР НА ЛУННА ФАЗА

При намаляваща Луна на-

шето тяло е настроено да отдава, изразходва се енергия, активността е поляризирана, при нарастваща Луна - тялото вдишва, планира, щади, събира сили. Със земята е точно обратното:

При намаляваща Луна соковете се изтеглят в корена, Земята е способна да поема, тя вдишва, при нарастваща Луна е обратното - соковете се качват в надземния растеж, издишването доминира.

Този „противоположен“ ритъм образува фундамента на много правила за работата в градината и на полето.

Основното правило при садене, разсаждане и сеене гласи:

Растенията с полезна надземна част, както и зеленчуците трябва да се садят или сеят при намаляваща Луна.

Зеленчуци, растящи под земята, виреят добре, ако се сеят или разсаждат при нарастваща Луна.

ИЗБОР НА ЗОДИАКАЛЕН ЗНАК

По отношение избора на правилния зодиакален знак, важното е какво желаете от растението, коя част от него трябва да има най-добрите шансове за развитие.

• Доматите, например, са плодове, а не листа, корени или цветове. Следователно, за садене и разсаждане на домати изберете ден на плода - Овен, Лъв, Стрелец.

• Листните зеленчуци (спанак, пресен лук и др.) се сеят и разсаждат най-добре в ден на листата - Рак, Скорпион, Риби. При марулята и салатите допълнително трябва да доминира намаляваща

Луна.

• Същият принцип важи и за кореноплодните зеленчуци - целина, моркови, лук и ряпа. При тях вие едва ли ще държите на сочни, избуяли листа и красиви цветове. Следователно, изберете ден на корена - Дева, Телец, Козирог.

Изключение тук представляват картофите: намаляващата Луна е правилният ден за садене, но не и в близост до новолуние, а малко след пълнолуние.

• За цветята и за повечето лечебни растения е добър денят на цвета - Близнаци, Везни, Водолей.

Ако сте усвоили най-общо тези принципи, вече няма да ви е трудно да си направите годишен план за градината. Разбира се, поради годишното време и метеорологичните условия, не винаги е възможно той да се спазва и да се улучи правилната дата. Все пак не е трудно да се внимава кога не всички видове влияния действат отрицателно - ще се уверите, че има достатъчно пространство за действие.

„Точното време“
Йохана ПАУНГЕР,
Томас ПОПЕ

От стр. 1

Всичко това изисква голям разход на енергия и суровини и оттук идва голямото замърсяване на околната среда. Към зърното добавят белтъци, рибни продукти или соя, които се внасят от страни от третия свят, където белтъчините не стигат за самите хора. Соевите растения, например, са предимно отглеждани върху земя, разчистена от дървета. Храната се обработва в голяма мелница-центрофуга, като при това е необходим транспорт за извозването ѝ до птицефермата. Водата идва до пилетата по водопровод. Инкубаторът изисква голямо количество енергия както при строителството, така и при експлоатацията, включително енергия за усилената вентилация на замърсения въздух и поддържане на постоянна температура за птиците.

Всички материални потребности се удовлетворяват за сметка на голямо количество енергия, а това се отразява на чистотата на околната среда. За комфорта на пилетата въобще няма да говорим. За единствена произведена продукция се смятат яйцата.

Месото се счита за нискокачествено. Птичий тор се почиства трудно, а дори и да има още някаква полза от пилетата, тя дори не влиза в сметките.

Пилетата на пермакултурата

Голяма част от храната за пилетата при пермакултурата се отглежда в близост до тях. Кокошарникът е заобиколен от дървета и храсти, семена и плодове, които служат за храна на пилетата. Не се изисква никакъв транспорт, храната просто се изсипва върху главите им. Наричаме това система за хранене на пилетата. Понякога през годината се налага и

допълнително хранене, но една добре построена система свежда това до минимум.

С помощта на системата за хранене на пилетата могат да бъдат отбелязани два работни принципа на пермакултурата: добро разположение, при което ядливото растение и неговите консуматори са разположени един до друг, и максимално използване на многогодишни растения - дървета и храсти. Хубавото при многогодишните растения е, че след като веднъж израснат, за тях не е необходимо да се грижиш повече, за разлика от едногодишните, които изискват огромен труд. При тази система дори не е необходимо да събирате реколтата: вместо вас това ще направят пилетата.

Ако пшеничната нива, зеленчуковата или овощна градина бъдат разположени в близост до пилетата, то те могат да поддържат с тях полезни контакти.

Ако ги пуснем на пшенично поле след събирането на реколтата, те ще съберат всички останали сламки и зрънца. Ние, хората, бихме ги събрали само ако се върнем към тежките отминали времена, когато хората по селата са били толкова бедни, че са събирали дори изпадалите по полето класове. В този случай пилетата използват това, което иначе пропада.

В градината пилетата изкъпват падналите плодове и ни помагат да се справим с вредителите като ябълковите червеи и дрозophilата. Подобна връзка има и между пиленцата и зеленчуковата градина. Ние наричаме това „пилешки трактор“. Това не означава, че стотици пилета се запират в плуг. Означава само, че се използва естествената им склонност да къпват, за да изчистят земята от плевели и вредители. Достатъчно е да ги оставим на един малък участък земя за кратко време, или като ги оградим,

или под неголям навес, където лесно могат да се придвижват. За няколко дни те не само ще изчистят и натерят земята, но и отчасти ще се сдобият с храна.

Връзката на пилетата с пшеничната нива, овощната или зеленчукова градина илюстрира още два принципа на пермакултурата.

Първият се състои в това, че всяка потребност трябва да бъде удовлетворявана от различни източници. Ние, подобно на пилетата, трябва да си намираме храна по различни пътища. В настоящия момент хората имат четири основни продукта - ориз, пшеница, царевича и картофи. Ние рискуваме да загубим реколтата, ако условията изведнъж се променят заради глобалното затопляне или по друга причина. Тогава ще трябва да въведем в нашия режим на хранене и други продукти.

Вторият принцип се заключава в това, че всяко растение, животно или устройство трябва да носи разностранна полза. Голяма част от животните биха ни донесли огромна полза, ако имаме въображение да видим ползата от това, че някой рие или кълве. Но можем да съберем още по-разнообразна реколта, ако разумно избираме растения за засаждане и животни за отглеждане. Например, жълтугата като храна за пилетата. Този храсталак не

само дава семена, с които могат да се хранят, но и натерява почвата, поглъщайки азота от въздуха. Той също може да служи за топливо, храна за едрия рогат добитък и конете през зимата, а цветовете, които цъфтят всеки месец през годината, дават храна на челите и радват очите на човек.

С други думи, ние се опитваме да получим многообразна реколта, а не само един продукт, както е в инкубатора. По такъв начин, производството с приемането на методите на пермакултурата е в състояние много пъти да надмине традиционното. Дори ако реколтата на основния продукт е по-малка, като цяло тя е повече заради многото допълнителни продукти.

В системата на пермакултурата кокошарникът, доколкото е възможно, се строи от подръчни материали. Обезателно трябва да има съд, в който да се събира стичащата се от покрива вода. След като направим такава система повече не е необходимо да губим енергия за подаване на вода. Там, където водата преди е идвала по водопровод, с водомер, простото устройство, което ще направим скоро ще оправдае себе си в парично изражение.

Парник за пилета

Това, което наистина е много изгодно и отличава кокошарника, е парникът, построен

на южната му страна. С температурата на телата си пилетата поддържат температурата в парника през нощта, парникът стопля пилетата в студено утро, а въглеродният двуокис, който издишат пилетата, ускорява растежа на растенията в парника.

Пълната картина за системата се появява при погледа върху тези два елемента от дейността на отглеждане на пилета:

- работата - това е всяка потребност, която не се удовлетворява от самата система; - замърсяването - всеки изходящ продукт, неизползван от системата.

Системата на инкубаторите е построена на принципа на постоянното снабдяване с енергия за удовлетворяване на всички потребности. В пермакултурата необходимостта от енергия е изключена, благодарение на взаимовръзката между нейните компоненти.

В инкубатора отделяната от птиците топлина и въглеродният двуокис не се използват. Торът е замърсяване, но в системата на пермакултурата е полезна продукция. Тази продукция може да се използва единствено благодарение на разностранното на системата. Пилетата, парниците, зеленчуковите растения, нивата, градината, могат добре да си взаимодействат при така наречената „ядлива екосистема“. Монокултурата на инкубаторните пилета не притежава такива връзки.

Използването на покрива за събиране на вода е пример за още един принцип на пермакултурата. Като всяка система и тя изисква някаква енергия за своето създаване, но след като бъде пусната в действие, допълнителни разходи за енергия откън вече не са нужни. На практика щом заработи системата, тя произвежда повече енергия, отколкото потребява. (Ако трябва да бъдем по-точни „да се произвежда енергия е

невъзможно“. Ние можем само да превръщаме една нейна форма в друга. Но за всички практически цели енергията на слънцето е неограничена и използването на някои нейни части дава възможност за печалба, докато използването на ископаемо топливо води до загуби на енергия. Дъждът, вятърът, енергията на живите същества - всичко това ни дава Слънцето.

Биологичният ресурс се използва тогава, когато за отоплението на парника се използва не покрива или електричеството, а топлината на пилетата. Биологичният ресурс - това са растенията или животните, използвани за удовлетворение на някаква потребност вместо топливо или полезни ископаеми, добити от земните недра. Тяхното главно предимство е в това, че те получават цялата своя енергия от слънцето. Ние и нашите потомци можем да ги използваме вечно, каквото и да се случи с нашите запаси от нефт, въглища и други суровини.

Пермакултурата е най-напред организация. Ако искаме да постигнем полезните взаимовръзки, за които ставаше дума, много е важно правилно да разположим всичките обекти. Ако пилетата се намират близо до полето или градината, взаимовръзката се постига само като отворим вратата на кокошарника. Ако инкубаторът и парникът са съединени, между тях ще има обмен на топлина и газове.

В наше време проектирането на ландшафта обикновено завършва с това, че се постига красота, но не и полезност. Пермакултурата организира ландшафта по такъв начин, че да бъде продуктивен, самообезпечен и устойчив. Това не означава, че ще бъде грозен. Напротив ландшафтът, който е организиран така, обезателно ще бъде красив, като прекрасна естествена екосистема.

Превод Росен МИНКОВ

ВАРВАРСКИЯТ НАЧИН НА ЖИВОТ

АТЕРХОВ

Суровата зеленчукова храна трябва да бъде единствената храна, приемана от човека. Навикът да се яде варена храна трябва да бъде изоставен веднъж завинаги. Това е последното заключение на науката. Консумирането на варена храна е най-ужасният варваризъм в историята на човечеството — варваризъм, който никой не съзнава и на който всеки става несъзнателна жертва. Независимо от това, колко странна може да ни се види идеята за суровоядството, тя е абсолютна научна истина, с която можем само да се съгласим.

Тази истина стана очевидна за мен, когато след 18-годишно грижливо изучаване и изследване се убедих, че смъртта на моя 10-годишен син и на 14-годишната ми дъщеря е била причинена от неестествено хранене. Големият брой медицински изследвания, които бяха направени в Иран, Франция, Германия, Швейцария, с цел да се открие някаква специфична болест в техния организъм и последвалото назначение на многобройни лекарства също допринесоха значително за довеждане на трагедията до връхна точка. Моите деца умряха от постепенно изтощение и изхябяване на всички органи в резултат на неестественото хранене и отровните лекарства.

Аз можах да проникна в тайните на медицинската наука и да наблюда-

вам нейните добри и лоши страни много полесно, понеже не бях воден от желанието да станя лекар или пък да придобия някаква парична печалба. Моята инициатива бе породена на първо място от желанието да направя възможно най-доброто за излекуването на децата си, а по-късно — от горещото желание да увековеча паметта им, като бъда полезен на човечеството.

Друг фактор, който допринесе за по-доброто разбиране на грешките на медицинската наука, е изцяло новата система, по която провеждах моите проучвания — чрез самообразование, освободено от тежестите на една академична програма. Аз никога не се поддадох на преувеличените претенции на постигнатия от медицинската наука прогрес, нито на всички фантастични разкази за ползата, която може да се извлече от лекарствата. Отнасях се към тези въпроси с критичен ум и винаги наблюдавах повече на грешките. При

това аз винаги имах предвид факта, че въпреки съществуването на милиони квалифицирани лекари и на голям брой носители на Нобеловата премия цивилизованият човек става жертва на разнообразни болести много по-често, отколкото което и да е животно. Болестите, като склероза, диабет, сърдечни пристъпи и рак, се увеличават с тревожна бързина, застрашавайки да пометат човечеството от лицето на Земята. Резултатите от 18-годишното ми упорито изучаване и усилен труд станаха основа на едно съчинение от два големи тома, пър-

вият от които — книга от 568 страници, беше публикуван в Армения през 1960 г.

До откриването на огъня човекът е консумирал естествени сурови хранителни продукти. Но от откриването на огъня насам, без много разсъждения, хората започнали да готвят своите храни, като разрушавали техните съществени съставни части, деградирали ги и чак тогава се хранели с тях. Като пряко последствие се появили всички болести, от които човечеството страда и днес.

Човешкият организъм е шедьовър на Творението. Човекът е най-сложната и най-съвършената жива фабрика. Едновременно с построяването на тази фабрика са създадени всички сурови елементи,

които са необходими за координирането на сложните операции в нашия организъм. При това в тези сурови материали съществува пълно съвършенство, безпогрешна хармония на разнообразните съставни части. Малкото пшеничено зърно, мекото семенце на нара, зърното на гроздето или листата на растението — всеки от тези нищожни хранителни материали, взет отделно, съдържа цялата съвкупност от фактори, които са необходими за поддържане на живия организъм на съществуване като човека.

В материалния свят най-малкото отклонение от детайлите, разработени от един инженер за нормалната дейност на механизма на една фабрика или една грешка в суровите материали, опередени да осигурят нейната нормална продуктивност, дават като резултат съответно нарушение в работата на фабриката. По същия начин най-незначителното влошаване или промяната на суровите материали, предназначени да осигурят нормалното опериране на комплицираните процеси в човешкия организъм, причиняват нередности в неговите биологични функции, които се проявяват под формата на болести.

Различните методи, прилагани от човека за разрушаване или деградиране на напълно балансираните сурови храни, необходими за нормалното функциониране на неговия организъм, не са обосновани от никаква разумност. За тази цел цивилизованият човек е изобретил демонични фабрики, пещи, фурни и кухни. Всяко дегенериране на качеството на природните хранителни материали е последвано от съответно дегенериране в човешкия организъм. Естественото хранене осигурява нормално функциониране на нашия организъм, докато неестественото хранене води до едно ненормално задържане на неговите функции. Многообразието на болестите е резултат от разнообразно дегенериране на съ-

тавните елементи на хранителните материали. При условие че всички негови нужди са задоволени според законите на природата, човешкият организъм, който е най-съвършеният в животинското царство, може да живее в отлично здраве през един минимум от 150 години до един максимум от 200 — 250 години. Готвените хранителни елементи принуждават човешкия организъм да работи неколнократно повече, отколкото е необходимо; това го изморява преждевременно, причинява му различни болести и скъсява човешкия живот само до една част от нормалната му продължителност. В сегашната епоха на научен напредък, човек може да се освободи от всички болести чрез пълно въздържане от варена храна и тогава той би могъл да посвети енергията си на изучаване на проблемите на дълголетие. Едновременно с естественото хранене човек трябва да е сигурен, че и всички други природни изисквания са задоволени. А те са: чист въздух, рано лягане, рано ставане, физическа работа, чистота и дру-

Из книгата „Пълно прочистване, подмладяване и отслабване чрез суровоядство, живот без болести“

ИК „Здраве и щастие“
Книгата с 15% отстъпка в цената може да си закупите от редакцията на в. „Роговоимение“

От стр. 1

Отначало се отработваше вариант с 30 хектара, намиращ се в районния запас. След получаването на документите за продажба на даденото поле, ние започнахме да се занимаваме със съседното поле, което се намираще в дялова собственост. Помните, че след революцията и разпадането на СССР земята беше разделена на части и раздадена на селските жители.

Изучихме съществуващото законодателство. И през октомври 2001 година купихме от собствениците на дяловете право върху 76 хектара. Това са 17 дяла по 4,48 ха по размера на избраното от нас поле в село Коняево. Получихме свидетелство за регистрацията на правото на собственост и започнахме да отделяме земята в натура. Но в процеса се намесиха новите собственици на бившия совхоз и чрез съдебните инстанции и с поддръжката на администрацията на района ни лишиха от правото на собственост. Надявах се да ни спрат.

Есента на 2002 година ние оформихме нови договори и на 31 декември 2002 година получихме 18 свидетелства за правото на собственост върху 80 хектара, и отново пристъпихме към процеса за отделянето на земята.

В началото на март 2003 година администрацията на района все още не може да реши какво да прави с нас, и прехвърля документите от един отдел в друг, без да дава конкретен отговор.

Всичко това са голите факти, а зад тях стои голям и интересен живот. Сега ние сме купили всички възможни участъци по един хектар в село Коняево и три семейства живеят там практически постоянно. На 2 декември 2002 година в едно от семействата в имението се роди първото момче — Иван. През март 2003 година се появи момченце в друго семейство, което живее и роди в имението си. Двама истин-

НОВ СВЯТ

ски човека заслужават за тях да се направи всичко, за да могат те пълноценно да живеят и да се учат в имението. А нашето поле го чакат хора от всички краища на Русия: Чукотка, Якутия, Москва, Усинск, Генодзжик, Белорусия, Ростов, Владимир. И това съвсем не е пълният списък.

Последните две години ни позволиха да разберем много неща. Принудителното спиране всъщност ни беше полезно. За това време ние се сближихме с местното население. Те все още не са чели книгите на В. Мегре, но на тях им

харесва как ние устройваме своите участъци. Разбират, че е по-удобно да имаш земя редом с дома, а не някъде на полето, където се налага да охраняваш добива и да ходиш надалеч.

За нас започна да пише местната преса. Статии са достатъчно топли. Владимирската телевизия по указание на Москва снима за нас материал. Той вече е показан по Владимирската и по Централната телевизия и предизвика голям отклик. Нашият опит показва, че е време всички да общуват със сред-

вата за масова информация на всяко ниво, тъй като съществуващото движение в страната, поривът на хората не може да се спре. И колкото повече чиновници и обикновени хора разберат за тази идея, толкова по-бързо всички ще можем да достигнем до преселването в новите селища.

Иска ми се също така да отбележа особено важност на общуването с местните свещенослужители. Ние разбирахме това, но отначало нямаше време. Първите контакти със свещениците показваха, че сме закъснели. Те могат да станат реални помощници или много силни противници.

Много ни се иска още тази пролет да застанем на земята и да кажем: „Здравей, Родино!“ Ние сега няма да се отчайваме, тъй като болшинството хора в нашата група вече са избрали именно това място на Русия. И го пазят в мечтите си, търпеливо чакат, не отиват в други групи. Появяват се нови хора, те идват от цялата страна“.

Прекрасното селище и родовия дом на Молчанови са вече добре устроени, въпреки постоянните пристигания и замивания на многобройните интересувачи се гости от всички ъгълчета на Русия. Приятно е да си спомниш топлия

прием на Татяна и Анатолий и малкия им петгодишен син Саша. Щастлив, радостен, бос на снега даже в студената декемврийска вечер.

Създаден е и успешно се развива малкият бизнес на Молчанови, носещ радост не само на собствениците, но и на всички потребители. Инструкцията, анотацията, описанието на всеки вид продукция започва така:

“ПРОДУКЦИЯ НА РОДОВОТО ИМЕНИЕ МОЛЧАНОВИ СЕЛИЩЕ “РОДНО“

Продукцията на родовото имение — това са изделия, произведени от хора, свободни от производствената необходимост, които се трудят, тъй като това им носи радост. Нас ни сгрива мисълта, че нашите изделия ще бъдат нужни, полезни за хората. Ние Ви отдаваме нашата топлина и любов. Вие задължително ще ги почувствате”...

По-нататък — конкретен за всяко изделие.

Ясно е, че практически на всички им се иска да притежават такава творение с частичка от душата на чисти хора. И след това никой не иска да взема аналогични изделия, но произведени неизвестно от кого, къде и с какви мисли. Така се развива новия свят и се самоликвидира старият, изкуственият, вредният.

П. Павлов

П. Павлов е роден на 12 юли 1958 г. в с.Пейчиново, Русенско, в семейство на учители. Завършва история във Великотърновския университет „Св.св. Кирил и Методий“ (1978-1982). Работи като учител и научен сътрудник към Института по история към Българската академия на науките. От 1984 г. е преподавател по история на Византия и средновековните балкански държави във Великотърновския университет „Св. св. Кирил и Методий“. Доктор по история, доцент, автор или съавтор на около 140 научни и научнопопулярни студии, книги, учебници, енциклопедии, художествена литература. Сред тях познати са „Кратка история на българския народ“ (1993 г.), „Кой кой е в средновековна България“ (1994 г.), „История на България (VII в. — 1947 г.)“ (1995, 1998 г.), „Българите и османското завоевание (краят на XIII в. — средата на XV в.)“, „Хронологична енциклопедия на света“ (1995 г) и много други. Консултант и сценарист на поредица документални филми, излъчени по БНТ в периода 2000—2003 г.

Стиховете му са печатани в алманах „Янтра“, алманах „Светлоструй“, сп. „Септември“, в. „Учителско дело“, „Светлик“ — месечно приложение към в. „Борба“ (1989), „Литературен вестник“ (1990), сп. „Участие“, Стара Загора (1997), в. „Литературен форум“, (2000), сп. „Везни“ (2002), предстои излизането на поетичен сборник във Варшава, в който са включени стихотворения на Пламен Павлов, преведени на полски.

От стр. 1

Вопределена степен тя е останала и остава „в сянката“ на своята християнска посестрима - Дунавска (Балканска) България. Така ние, потомците на Аспаруховите българи, донякъде сме „без вина виновни“ за наложилото се през последните няколко века решение на въпроса какво е съдържанието на понятието „българи“. Това заключение може да изглежда парадоксално, но потомците на Котраговите българи съществуват съвсем ре-

„ДРУГАТА БЪЛГАРИЯ“ НА ВОЛГА -

ОТ ПРАРОДИТЕЛИТЕ КУБРАТ

ално и в днешния свят. При това, както ще се убедят читателите, тяхната численост и демографски потенциал са значителни. Няма особено значение дали някой има резерви към тази реалност, нито е решаващо естеството на такива резерви - така или иначе нашите исторически роднини на Волга с не по-малко право от нас могат да носят името „българи“ („булгари“). И те наистина са такива, дори и когато все още сериозна част от тях не го съзнават в резултат на десетилетното „промиване на мозъци“ от страна на официални власти, съгласатели и конформисти в политиката и в науката. Достатъчни са примерите от собствената ни драматична история от XX в., когато кървавите ръце на чужди „акушери“ поднесоха и продължават да представят на света „македонска“, „гагаузка“, „помашка“, че даже и „добруджанска“, и „шопска“ нация...

През последните десетина години българската общественост получи няколко научнопопулярни и публицистични книги, посветени на волжките българи. Натрупа се и известен обем медийна информация, включително документални филми по тази важна тема. В сравнение с гигантското информационно „затъмнение“ до 1989-1991 г. в съвременна демократична България вече са направени сериозни крачки в посока на „източните българи“, както често и с основание нарича нашите волжки роднини Николай Павлов - автор на книгата „Българският въпрос във Волго-Уралието (1988-2003)“ на ИК Тангра ТанНакРа. Трябва да се подчертае, че Николай Павлов ни предоставя първия модерен аналитичен труд в тази насока. Нещо повече, става дума за изследване на съвременната ситуация в обширния Волго-Уралски ареал, в който се пресъздава една до голяма степен уникална „панорама“ на разнообразните обществено-културни, политически и международни параметри на волжко-българското движение. Наред с анализа на съвременното състояние на волжкия българизъм Н. Павлов изследва разнообразните тенденции в развитието на Волго-Уралския регион, Русия и околните страни и предоставя широка гама от прогностични оценки, които са нови, малко или напълно непознати на българската общественост.

Нека припомним нак-

ратко основните моменти от миналото на Волжка България. Изучаването и преосмислянето на историческите корени и наследството на средновековната държава на волжките българи има фундаментално значение за днешните им потомци. От друга страна, дори в историко-ретроспективен план Волжка България не е някаква мимолетна политическа формация, а е съществувала като суверенна политическа сила около шестстотин години, а при известна автономия под чужда власт до времето на руското завоевание - повече от две столетия. Така почти едно хилядолетие (от втората половина на VII до средата на XVI в.)

Волжка България е северен пост на цивилизацията, а от гледна точка на ислямския свят - неговата „Северна Мека“.

Създаването на Волжка България е обгърнато с неизвестност. Впрочем, нека припомним, че основните извори за появата на Волжка и Дунавска България са приблизително едни и същи. На първо място това са византийските хронисти Теофан Исповедник и патриарх Никифор, които живеят и работят в края на VIII и началото на IX в. Те на свой ред следват едно недостигнало до нас византийско историческо съчинение - т.нар. „Велик хронограф“ от края на VII в. И все пак „на фокус“ в този разказ са Аспаруховите българи, които стават преки съседни на империята.

Появата на българското държавно-политическо огнище на Волга и Кама е следствие на движението на втория Кубратов син, познат под името Котраг (може би епоним) и предводител на българите котраги, от Приазовието в северна посока. Според византийските хронисти „Котраг преминал река Таанаис (Дон) и се за-

селил срещу първия брат...“ - т.е. в съседство със земите на признатия хазарското господство кан Бат Баян. Отначало племената на Котраг обитават басейна на Дон и Донец. Желайки да избягнат хазарската заплаха, няколко десетилетия покъсно те поемат към средното течение на големата река Итил, чието днешно име Волга според някои автори произлиза от името „българи“. Тяхната миграция на север може би е свързана и с арабо-хазарския военен двубой от края на VII и VIII в. Районът, където във Волга се влива големият ѝ източен приток Кама, се превръща в ядро на държавата. Българите влизат в етническа симбиоза с по-старото местно население от угро-фински и тюркско-алтайски произход.

Първите данни за Волжка България дължим на арабските географи от IX в. - Хорезми и Ибн Хурдазбих, като най-подробен е писаният на арабски език персиец Ибн Руста (началото на X в.). Те отбелязват, че българите живеят в гористи местности, имат изградена държавност, сред тях е проникнал ислямът. Населението на страната се състои от различни племена: барсили, есегели, савири/сувари (дн. чувашки), булгари, баранджари. От втората четвърт на X в. в съчиненията на Ал Балхи, Истархи, Ибн Хаукал, Ибн Факих, Ал Масуди името „Болгар“ означава столичния град и самата държава. Единственият познат владетел от IX в. е Шилки (Джилки), който се явява съвременник на дунавските български владетели Борис-Михаил и Симеон Велики. В късни „татарски“ летописи се сочат и други владетели, но за тях отсъстват преки исторически свидетелства. Имената им вероятно са продукт на легендата Танаис (Дон) и се за-

споменът за някогашната българска държава продължава да съществува. Средновековните арабски автори свидетелстват за общ език у волжките българи, който според тях е „... подобен на езика на хазарите“.

Най-пълните и непосредствени сведения за държавата на волжките българи ни е оставил арабският дипломат Ахмад ибн Фадлан. Неговият „Трактат“ („Рисала“) е класически труд, от който векове наред черпят сведения почти всички арабски автори. Ибн Фадлан е начело на дипломатическата мисия, изпратена от халифа Джаафар ал-Муктадир при българския владетел Алмуш, „син на Шилки“. Възстановката на името е хипотетична - предлагани са и варианти „Алмас“, „Алмъш“ и други.

Арабското пратеничество потегля от Багдад на 21 юни 921 г. и през Бухара и Хорезм пристига в Болгар (в случая това вероятно е град Биляр) след близо година - през май 922 г. Алмуш е приел исляма наскоро, след което изпраща пратеници в Багдад за контакти с могъщия Арабски халифат. Българският владетел, когото Ибн Фадлан титулува като „балтавар“ (или „елтебер“), моли да му бъде изпратен високоставен представител на халифа, който да го посвети във вярата и ислямското законодателство. Наред с това той търси финансова подкрепа за строеж на крепост против хазарите, а и на голяма джамия в своя столичен град.

Ибн Фадлан дава уникални сведения за българите и техните съседи (тюрки, печенези, хазари, руси и т.н.), за крайно необичайната за арабите природа на Далечния север. Той нарича българския владетел най-често „цар на сакалибите“, което се повтаря и от други арабски автори. Ибн Фадлан

пише, че „българският цар“ владее над други „царе“, които имат свои области и народи. След идването на арабското пратеничество е свикан народен (държавен) събор, каквито знаем и от историята на Дунавска България. По време на церемонията в огромната си шатра „царят“ седи на трон, украсен с византийска коприна. Присъстват неговите синове и подчинени му четирима „царе“, съпругата му, висшата аристокрация. Така ислямът е официално приет като държавна религия, а в духа на тази идейно-политическа и цивилизационна промяна Алмуш приема името Джаафар ибн Абдуллах в чест на тогавашния багдадски халиф.

Приемането на исляма от волжките българи е продиктувано от трайните им връзки с големите средища на тази световна религия в Средна Азия, най-вече с Бухара и Хорезм. В избора на Алмуш има и важен политически момент - скъсването със зависимостта към „царя на юдите“ (хазарите). През 922 г. заедно с новата вяра Алмуш официално приема арабската титла „емир“ и теоретично признава върховенството на халифа - обвързаност, която е най-вече в духовен план. Приемането на исляма прави Волжка България обект на особен интерес от страна на арабските учени. Названията България и българи в техните трудове се налагат трайно именно за българите на Волга. За да бъде отличена от едноименната ислямска държава, християнска България е наричана традиционно „Бурджан“.

Алмуш е наследен от своя син, който извършва поклонение в Мека. Върху волжко-български монети се чете името Микаил ибн Джаафар. От монети, сечени според арабските стандарти, са известни още няколко владетели от X в. Върху тях са поставени и имената на тогавашните багдадски халифи. Наред със символиката в този акт се съдържа и елемент на ислямска религиозна пропаганда.

Политическото развитие на Волжка България не е добре познато поради отсъствието на достатъчно извори. И все пак дори и от сравнително малкото и лаконични исторически свидетелства личи възходящото развитие на държавата, нейните сериозни позиции в международна политика, търговия и култура. Упадъкът и рухването на Хазарския каганат през втората половина на X в. се отразяват благоприятно на Волжка България. Тя

И КОТРАГ КЪМ БЪДЕЩЕТО

разширява територията си по долното течение на Волга, неин протекторат става дори големият град Саксин в устието на реката. Съседни народи, например башкирите (дн. автономна република Башкирия/Башкортостан в състава на Русия) признават българската власт и се българизират.

Основан политически партньор и противник на волжките българи през X-XIII в. е Киевска Русия и наследилите я формации - на първо място Владимирско-Суздалското (бъдещото Московско) велико княжество. Войните с русите протичат при относително равновесие на силите, като се редуват с дълги периоди на мир и добросъседство. Интересни данни за волжките българи предоставя испанският арабин Абу Хамид ал Гарнати, посетил страната през 1135 и 1150 г. Той твърди, че „българин“ означава „учен човек“.

Тази информация е извънредно важна, защото може би именно тя е своеобразният „ключ“ към загадката на нашето народностно име. Както става ясно напоследък, то намира своето етимологическо обяснение в древните ирански езици. Подобно на други народи от древността, със своето име древните българи са се самоопределяли спрямо света, боговете, природата... „Бол“ на техния древен индоевропейски език вероятно значело „дума“, „говор“, „слова“. Затова и „българи“ сигурно е означавало „хора, които се разбират на своя език“, с други думи - „човеци“, „род“, „народ“.

Държавата и столицата Булгар са посочени и в картата на бележития арабски географ Ал Идриси (1154 г.). Както личи от руските летописи, волжките българи притежават развито стопанство, укрепени градове и сериозни военни сили. Опрени на своя военен потенциал, те неведнъж побеждават както русите, така и съседните номади, включително степните господари на онази епоха - куманите, наричани в Русия с името „половци“.

Състоянието на волжкобългарската държавност през XII-XIII в. е сложно, наблюдават се местнически тенденции и сепаратизъм. В изворите се говори за градове „български и други български...“. От сведенията на руските летописци се създава впечатлението за ситуация, сходна с онази в самата Русия. Всъщност такива вътрешнополитически тенденции през онази епоха се наблюдават и в

ислямския свят - например в огромната империя на хорезмийските шахове. Все по-често се споменават отделни местни български „князе“. Волжките българи обаче са единен етнически масив, като наричат столицата си „Великия Болгарски град“. За унгарския монах Юлиан (1236 г.) Волжка България е „голямо и могъщо царство с богати градове“.

Преди да пристигне на Волга, той минава през „България на Асен (цар Иван Асен II), което показва, че двете България - на Дунав и на Волга, знаят една за друга. Според католическите дипломати Плато Карпини и Гийом Рубрук (средата на XIII в.) „Велика България“ е богата и мощна държава.

Волжка България е една от първите страни, която се сблъсква с грандиозната монголска (татарска) експанзия още през 1223 г. Победата на волжките българи

димите татари, от които в онази епоха треперят страните в Средна Азия, Иран и дори гигантската „поднебесна империя“ Китай... Българската смелост и военно изкус-

Официалният „татаризъм“ обаче отхвърля тази патриотична и съдържателна идея - толкова честване се оказва невъзможно, тъй като излиза, че т.нар. „татар-

князът Болгарски пък изпрати в дар на великия княз 30 товара жито“. През XIV в. Болгар изнася зърно в големите градове на татарската „Златна орда“. Във всеки случай този волжко-български опит в земеделието дава още един важен аргумент в спора за и против изконния „номадизъм“ на древните българи. И ако в нашия „дунавски“ случай винаги по презумпция се приема, че българите стават земеделци поради симбиозата си със славяните, заради земеделските традиции на древното тракийско население и т.н., то „волжкия“ пример е показателен!

Във Волжка България има и развито скотовъдство - както в основните й земи, така и в онези на зависимите от нея номадски и полуномадски племена. Волжките земи са прочути също със своя мед и восък, но най-вече с лова на ценен дивеч, обработката и търговията със скъпи кожи. Волжка България през IX-XIII в., а и в епохата на татарското господство е един от големите центрове на международната търговия. Основен е речният път по Волга, който свързва българските тържища и пристанища с Русия и Северна Европа, а на юг - с Хазарския каганат и през Каспийско море с Иран, Средна Азия и Арабския свят. Сухоземните пътища свързват Волжка България с Киев и други големи староруски градове, с Крим и Византия, Кавказ. На изток българските търговци достигат до Китай и Индия. Наред със споменатите стоки Волжка България изнася оръжие, занаятчийски произведения. Волжките българи имат добре развито корабоплаване, като строят различни типове кораби.

Покоряването на Волжка България от монголо-татарите се осъществява в резултат на безпрецедентния по мащабите си удар на хан Бату и главните сили, проведени през 1236-1243 г. грандиозния поход в Източна Европа. Именно тогава монголо-татарските войски нанасят тежък удар на Унгария и на Дунавска България, която непосредствено след смъртта на цар Иван Асен II е принудена да поеме тежка данъчна зависимост към „Златната орда“.

Волжка България е първата жертва на завоевателите. Още през есента на 1236 г. е обса-

ден „славният Велик град Болгарски“ (Биляр). Страната е разорена, както със съчувствие пишат руските летописци, населението на столицата е избито „... от стария до младия, и до същинския младенец...“. Българите оказват ожесточена съпротива. През 1238 г. избухва въстание начело с Баян и Джикю, потушено с много кръв едва в края на следващата година. След завръщането на основните монголо-татарски сили от похода в Централна Европа и Балканите завладяването на земите по Волга продължава с нова сила. Въпреки това Волжка България е окончателно покорена едва към 1246 г.

За разлика от руските княжества Волжка България попада в същинската територия на създадената от Бату „Златна орда“. В средата на XIII в. започва строителството на новата столица Болгар (на завоя на р. Волга), където известно време е щабът на Бату. Тук е и първата монетарница на татарската „империя“. Важното място на Болгар е отбелязано и от знаменития пътешественик Марко Поло, което означава, че българският град е бил добре известен в Китайската империя. В крайна сметка хановите се преместват в нова столица Сарай (т.нар. Селитрено градище в района на дн. Астрахан), а земите на Волжка България стават северна провинция на „Ордата“. С оглед на възприетата административна система, като осъзнават стопанското значение на българските градове и земи, татарските ханове й дават известна автономия. В руските летописи отново се споменават „български князе“: например Осан (Асен?) и Махмад Салтан (1376 г.). В западноевропейските карти се отбелязва Bulgaria Magna, Bulgaria Tartarorum и т.н. Болгар е посетен от знаменития пътешественик Ибн Батута (1334 г.). По онова време градът достига най-големия си разцвет. От Ибн Батута и Абул-Фиде се знае също, че през 14 в. много българи живеят в градовете на Кримския полуостров. Става дума най-вероятно именно за волжките българи, преселени тук от монголо-татарите, а може би и за волжко-български търговски колонии. Същото важи вероятно и за българските мюсюлмани в Акерман (дн. Белгород Днестровски, Украйна), който във времето на цар Теодор Светослав (1300-1321 г.) е под власт на Дунавска България. Така през XIV в. вероятно се стига до известно „пресичане“ на дунавския (балкански и християнски) и волжкия (ислямски и тюркоезичен) българизъм. По обективни причини обаче тези връзки остават периферни и не са могли да се развият по-натък. (Слегова)

е изтъкната от средновековните руски летописци, тя отеква и в Западна Европа. Западните автори, както и арабите в предишни векове на свой ред „смесват“ двете България - Дунавската и Волжката. Оттам вероятно идват и надеждите, че могъщият български цар Иван Асен II ще победи страшните татари. Естествено, в случая става дума за голямото татарско нашествие от 1237-1242 г., когато татарите прегазват руските и куманските земи, Унгария, Полша, част от Германия, балканските държави. Именно тогава е завладяна и Волжка България.

Нека се върнем към споменатия монголо-татарски „рейд“ от 1223 г. Волжките българи внимателно следят обстановката и се готвят за отбрана. Те изграждат специални фортификационни съоръжения (такива строят и нашите дунавски владетели Аспарух, Крум, Омуртаг, дори Самуил!), подготвят засади. Неприятелят е разгромен и това наистина е първото тежко поражение на непобе-

тво обаче надделяват, а малцина от нашествениците се спасяват с бягство. В плен са взети хиляди монголи. Те са разменени за овни, един воин срещу един овен - условие, което за Чингиз хан и приближените му е извънредно позорно. Този шрих за пореден път показва свободолюбието и прословутата през средновековието „българска гордост“ - тя е отбелязвана както за българите на Волга, така и за нашите прадеди на Балканите.

През 1998 г. историци и интелектуалци в Татарстан предлагат всяка година през септември тази историческата победа над ордите на Чингиз хан да се празнува на държавно равнище.

ски народ“ би трябвало да празнува една велика победа над... самия себе си. Ето до какви исторически абсурди може да доведе скъсването с дълбоките корени на собствения народ и преиначаването на историята.

Изграждащата се през първата половина на XIII в. „световна“ монголска империя вижда в лицето на Волжка България опасен противник от север. Страната привлича новите „господари на света“ с богатите си градове, развито земеделие, търговия, трудолюбиво население. Срещу Волжка България са проведени няколко похода (1229, 1232, 1235 г.), които обаче завършват без успех.

Както
стана
дума,
Волжка

България е притежавала добре развито стопанство, вкл. сериозни традиции в земеделието. Независимо от суровите условия на Севера българите на Волга провеждат големи количества зърно (пшеница, жито, просо и др.). Земеделието не само изхранва волжките българи, но и осигурява големи количества зърно за износ в други страни. През 1024 г. Суздал се спасява от гладна смърт с жито от Волжка България, според летописите руските търговци „... отидоха в Болгар и докараха оттам пшеница и жито, и от това оживяха...“. Същото става през 1229 г. - русите закупуват големи количества зърно, а „...

СВЕТЪТ ИМА НУЖДА ОТ НОВ ВИД ПАРИ

Връзката между стопанския растеж и лихвата бе досега недооценявана

2 част

(Статия от проф. Маргарет КЕНЕДИ в бр. 15 на сп. Бъдеще, Германия)

Патологичен растеж

Банките, застрахователните дружества и мултинационалните концерни са тези, които днес извличат печалби от лихви. Например печалбите на немските банки за периода 1971 г. – 1981 г. са скочили от 100% на около 400%, а в парично изражение от 111 милиарда през 1978 г. на 462 милиарда марки през 1994 г. В предприятията за периода 1971 – 1981 г. печалбите са нараснали от 100% на 145%, а в периода 1979 – 1982 те са отрицателни (Creutz 1984). Тази несправедливост, а също принудата на парите днес към патологичен растеж са навели Дитер Зур на мисълта, че съществуващата финансова система е противоконституционна. Той казва буквално: "Върху парите тежат високодоходни отчисления при транзитирането ... които по влиянието си върху движението на икономиката могат да бъдат сравнени с частни такси за преминаване по мост или път... докато в касите, без нужда, текат потоци от кухи пари, а там, където хората работят или искат да направят нещо реално парите липсват..." (Зур, Справедливи пари, 1983, стр. 332 и 335) Много политически и религиозни водачи като например Мойсей, Мохамед, Лютер и Ганди са разбрали социалната несправедливост на лихвата. Някои от тях (исляма – бел. прев.) са се опитали чрез забрана да предотвратят вредните последици. Те са разбрали причината на проблема, но не са намерили ефективно решение и по този начин грешката на паричната система си остава. Защо този проблем не е решен до днес, според мен, има много причини: първо от грешката на системата печелят тези, които имат властта да я поправят. Второ, тези, които губят от системата много трудно осъзнават причината, тъй като в биологичното развитие няма подобен аналог. Когато сравняваме различните стопански индикатори, се вижда ясно влиянието на различните стопански дейности върху брутният продукт: докато във ФРГ през периода 1968 – 1982 г. бруто-социалния продукт се е увеличил трикратно, също толкова са се увеличили брутните и нетни заплати, както и вземанията на държавата. През същия период лихвеното бреме на държавата е нараснало 11 пъти! Един сигурен начин да се замъгли това неравномерно натоваване е увеличаването на паричната маса т.е. предизвикването на инфлация. Тя пък оцветява тази част от населението, която не притежава компенсиращата инфлацията собственост – къщи и

земя. По този начин лихвата се явява като един фалшив механизъм на цените при играта на силите в паразитното стопанство: „Играчите“ (играчи в икономиката) се наказват, като плащат лихви; тези, които развалят играта, като държат парите в касите, се възнаградяват с получаването на лихви. По този начин лихвата прави възможен един паразитен доход, тя също принуждава икономиката към растеж и води до увеличаване на неравномерността при разпределението на доходите. Днешните пари с първичната си функция като разменно средство не се оказват неутрални. Вместо да са ни слуги парите чрез лихвата ни стават господари.

Решение на задачата с парите

Теории за парите в стил „природосъобразен стопански ред“ съществуват още от 1890 г. Те обаче се отнасят към капитализма и комунизма тъй както Птолемея небесен ред (Слънцето се върти около Земята), към Коперниковия (той твърди, всъщност, обратното). Силвио Гезел предлага парите да се преобразуват в една държавна институция и да се събира един вид такса за ползване на парите с цел да се запази оборотът им. Лихвата отпада. Тази такса не се събира от тези, които имат повече пари, отколкото им трябва, а се използва от Държавата, Областта или Общината, т.е. от тези, които издават парите и в крайна сметка от всички, които ги ползват. Парите се използват само като средство за размяна. Ако някой има в себе си повече пари, отколкото му трябва, той ги занася в банката, която от своя страна ги пуска в движение във вид на кредит.

Предложението на Отани, което се съгласува добре с днешната практика за разплащане, е: всеки да има две сметки (конто). В първата, текуща сметка парите са равностойни на кеш и подлежат на таксуване за ползване. Втората, спестовна сметка не се таксува за ползване и по този начин парите запазват стойността си (тъй като необходимата днес инфлация, служеща за намаляване на държавния дълг и запазване на пълната заетост, ще отпадне). От дължниците ще се иска само да заплатят труда на банката + една рискова премия – това са суми, които и днес се удържат при всеки превод. Обикновено те не надхвърлят 2,5% годишно сумарно. За да се предотврати задържането на пари у населението се въвеждат от всеки тип банкноти по три в различен цвят. Един път годишно един цвят банкноти ще губят стойността си (на открито теглене на жребий). По този начин никой не може да извади от

обращение пари или да ги къта без при това да загуби значителни суми. Основи на реформата е съгласуването между количеството на парите и количеството на стоките, които се произвеждат в една икономика. Парите в този случай представляват един насрещен кредит за всички стоки и услуги и не нарастват вече експоненциално без да се отчитат нуждите на пазара. Всеки има право на ползването им, но това не означава, че всеки има винаги еднаква сума в ръце. Тъй като всеки плаща еднаква такса за ползване на парите и знае, че парите му непрекъснато намаляват в процеса на извършване на кешови плащания, то той ще взема само толкова пари, колкото му трябва за да произведе и продаде продукта си. Цената се определя, както и преди, от търсенето и предлагането. Това, което вече го няма, е изкривяването на пазарната картина чрез натрупване на много пари в ръцете на малцина. Никой няма да разполага с възможността да налага монополни лихви. С други думи казано: Досега стопанството зависеше от капитала (Шлайер беше казал, че капиталът трябва да бъде обслужван) – сега капиталът се наглася към изискванията на пазара. Той трябва да се самопредлага, за да избегне загуби. Докато лихвата да превърща в частна печалба, таксата за ползване на парите е един обществен, правно добре регулиран фонд. Влезлите в него пари трябва веднага да се вкарват отново в обръщение, за да се съхрани съотношението между паричните и стокови обеми на пазара. Таксата се получава фактически от държавата, което служи за намаляване на общото данъчно бреме. Практически при тази система нито някой се облагодетелства, нито някой губи. Също така обемът на произвежданите стоки ще се съгласува по-добре с цената. Когато нуждата от дадена стока е вече удовлетворена, отсъства принудата да се произвежда и продава повече,

защото липсва реалната лихва върху капитала, чийто източник е банковата лихва. Теоретично погледнато на всеки е необходимо да работи почти наполовина от досегашното ниво, за да постигне същия жизнен стандарт, защото 1/3 до 1/2 от разходите, определящи цените на стоките, днес са всъщ-

ност лихви, които при безлихвената система отпадат. Ако още по точно анализираме нещата ще видим, че реално положението ще е още по добро, защото би трябвало да предположим, че качеството на стоките ще се повиши, тъй като ще отпадат вградените днес във всяка стока бързо изхабяване и демодирание (отпада необходимостта да имаме излишък от капитал, за да се рентирират инвестициите). Основанието за подобно допускане е очевидно. След като няма да ни се налага да изплащаме къщите си двойно и тройно (както е днес при системата на лихви и лихви върху лихвите), ние можем да ги правим много по качествени. Когато имаме избор: да си сложим парите в спестовен влог, където те не губят стойността си или купим нещо, което ще ни даде повече пари, ние можем да ги вложим във висококачествени мебели и произведения на изкуството, които също не губят стойността си, мисля, че много хора ще изберат втория вариант (Днес подобни капиталовложения се концентрират с влоговете заради лихви). Когато на пазара се търси качество, ще се произвеждат качествени стоки. Възможно е да преживеем едно повдигане на нивото на културата. И за околната среда ще настъпят по добри дни, защото няма повече всяка банкнота, вложена в природната среда да се състезава с „вълшебната способност на парите да произвеждат лихви“. Вграждането на слънчеви колектори за подгряване на вода би било рентабилно при 2% лихва. Ако днес на финансовия пазар ти искат 5 – 8% лихва или при кредит 6 – 10% лихва, то колекторите отпадат, макар че, стопански и екологично погледнато, е изгодно да се монтират. Същите разсъждения касаят и цял ред други дейности, в болшинството свързани с опазването на околната среда, които стратегически „само“ се откупват. Съществуват много предприятия и отделни лица, които не искат да печелят от екологията, но от друга страна не считат, че трябва да губят

от нея.

За техническото осъществяване на паричната реформа има предложени много модели. Но всеобщото въвеждане на текущи сметки, от които да се теглят таксите за ползване на парите, прави всичко още днес много просто.

Моделни изследвания

Малкият австрийски град Вьоргл (Wörgl) – около 3 000 жители – е започнал да се занимава с темата парична реформа през 1932 – 1933 г. Кметът на града убедил водещите търговци и индустриалци, както и администрацията, че те могат много да спечелят, но нищо няма да загубят, ако проведат един експеримент с парите. Жителите на града също се съгласили и кметството издава 32 000 "работни свидетелства" (шиллинг без лихва), които се обезпечават в банката със същата сума обикновени австрийски шилинги. Градът си построил един мост, подобрил улиците и инвестирал повече пари в обществени услуги. Градът плащал заплати и материали с тези пари и деловите хора там ги приемали. Таксата за ползване на тези пари е била 1% на месец, т.е. 12% за година. Тя се плащала от този, при когото в края на месеца се е намирала дадена банкнота (свидетелство). Таксата представлявала една марка със стойност 1% от банкнотата, която се залепвала на гърба ѝ. Без тази марка банкнотата е била невалидна. Малката такса сработвала така, че всеки, който получи по някакъв повод безлихвени шилинги, бързал да се освободи първо от тях, преди да харчи обикновените си пари. Жителите на Вьоргл са заплащали даже данъците си предварително, за да не плащат таксата. В продължение на една година 32-те хиляди "безлихвени шилинги" са направили 463 оборота и по този начин са създали стоки и услуги на обща стойност (32 000.463) = 14 816 000 шилинга. Точно по това време, когато цяла Европа се е борила с високата безработица, гр. Вьоргл е намалил безработните си с 25% само за една година. Таксата, която за тази година е събирало кметството представлява 12% от 32000 безлихвени шилинга = 3840 безлихвени шилинга. Тези пари са били употребени за обществени нужди, а не за обогатяване на отделни хора. Ако общината беше взела тези пари от така наречения "свободен" капиталов пазар под формата на кредит, то тя би изплащала 3 – 4 пъти по голяма сума т.е. 96 000 – 128 000 шилинга в продължение на 20 – 30 години. Когато близо 300 общини в Австрия се заинтересували от този проект, централната банка почувствувала монопола си застрашен. Тя се намесила в общината Вьоргл и забранила печатането на тези локални пари.

Въпреки дълго продължилата след това съдебна процедура чак до Върховния съд, нито Вьоргл, нито друга община е могла да повтори този модел. Единственият, подобен на Вьоргл модел, който от началото на 19-тото столетие е познат като локална парична система, съществува на остров Гернсей (Guernsey) пред Англия. Както Олив и Жан Гробиат описват, това е основната причина за здравословното икономическо състояние на острова.

Перспективи

Пределно ясно е (даже и за лаици в икономиката) как чрез една историческа грешка в паричната ни система – лихвата и лихва върху лихвата – не само се осъществява едно непрекъснато преразпределение на ресурсите в този свят в ръцете на един малък Елит, но се създава една икономическа принуда към растеж, от която никой не може да избяга. Експлоатацията, обедняването и задлъжняването на страните от Третия свят, както и обедняването на все по голяма част от населението на индустриалните страни или пък безсмислените и неекολогични проекти: от строеж на атомни реактори до въоръжаване на космоса – всичко това е следствие на същата историческа грешка с лихвите. Проблемът изглежда трудно различим, защото той е преплетен с други причини, като например, тенденцията в богатите индустриални страни към правене на лекомислени заеми за да се удовлетворят консуматорските желания, но също така безскрупулността и експлоаторска същност на диктаторските режими в развиващите се страни. Поддържаното от мнозина предложение за опрощаване дълговете на страните от третия и четвъртия свят вероятно ще действа облекчаващо, както действат добронамерените дарения от индустриалните страни. Но, тъй като коренът на злото остава, след 10 – 20 години така наречените развиващи се страни ще имат да решават същата дилема, както днес. Макар, че Кейнес (Keynes) още през 1936 година предрече, че "бъдещето ще научи повече от духа на Гезел (Gesell), отколкото от духа на Маркс", това бъдеще още не е настъпило. Под въпрос е дали имаме достатъчно време, за да променим нещата. Заплашващата ни катастрофа вследствие нарушеното екологично равновесие или – нищо чудно – вследствие сгромолясането на световната стопанска система ще засегне всички, включително богатите и свръхбогатите, които в момента "печелят" от системата на лихвите. Нищо чудно, ако тази катастрофа се превърне в едно ново начало, в смисъл на нов природосъобразен стопански ред.

Превод от немски Владимир БОГДАНОВ

Стефан ЙОРДАНОВ

Летният дъб е дърво с височина до 50 м и до 2 м дебелина. Развива мощна неправилна корона. Кората на младите дървета е гладка и лъскава, зеленикавосива, но постепенно се заменя от сивокафяв, напукан ритидом. Младите клонки са леко и нетрайно влакнести и отчасти ръбести, а пъпките са с яйцевидна форма и са покрити с дребни люспи.

При развитието си листата са леко и нетрайно окосмени. Те са приседнали или снабдени с къса дръжка (до 1 см) и имат обратно яйцевидна форма или са продълговати. Основата им е стеснена, с ясно изразени ушички. Най-често са дълги 5 – 12 см и 2 – 8 см широки. По края са с тъпо и неправилно нарязани дялове.

Листата опадват покъсно, отколкото при другите дървета, в края на септември – октомври, а част от тях остават на дървото през цялата зима.

Опрашването става от вятъра. Плодовете са едри, продълговати – яйцевидни, лъскаво кафяви, дълги от 1,5 до 5 см и широки до 2 см. Разположени са по 2 – 5 приседнало върху дълги дръжки. Зелените жълди имат надлъжни черти, които след узряване се изгубват, но при наморяне отново се очертават. Куполата е сравнително плитка, чашковидна и покрита с многобройни керемидообразно наредени люспи. Жълдите узряват през септември – октомври.

Плодоносенето при летния дъб, при свободно растящите дървета започва към 25 – 30 годишна възраст, а при дърветата растящи в насаждение – към 60 – 70 години. Плодоносенето се редува през 3 – 7 години. Жълдите имат висока кълняемост. В природата се разпространяват от птиците, предимно от сойките. Засетите жълди поникват хипогейно

(подземно) за 4 – 6 седмици след засяването им. Едногодишните фиданки достигат 10 – 15 см височина, но развиват проникващ до 1 м дълбочина корен. При особено благоприятни условия, летният дъб дава втори и трети прираст. Първите няколко години младите дъбчета проявяват склонност към разхрствяване, но след 4-та – 5-та година се оформя централен летораст и прирастът достига до 50 – 60 см. При благоприятни условия 5 годишни дъбови фиданки могат да достигнат до 3 – 5 м височина. Най-интензивен растеж дъбът има между 10 и 25 годишна възраст, след което той се забавя. Растежът на височина продължава до 120 – 200 години. Дъбът може да се възобновява и от пълни издънки. Повечето днешни дъбови гори имат точно издънков произход. Дъбът отрано развива мощна коренова система, което му позволява да използва голям обем почва и не страда от ветровали.

Летният дъб достига до 1000 – 1400 годишна възраст. Най-старото дърво у нас е един летен дъб в село Гранит, край град Стара Загора. Възрастта му се изчислява на около 1650 години. Короната му е 1017 кв. м, обиколката на стъблото – 7,45 м, а височината – 23,40 м.

У нас летният дъб е разпространен предимно в низините, върху дълбоки, влажни и плодородни почви. Настаня-

ЛЕТЕН ДЪБ

(*Quercus robur*)

ва се също така и в заливаеми участъци край реките. На такива месторастения най-често расте смесено с полския бряст (*Ulmus campestris*), белия бряст (*Ulmus effusa*), полския ясен (*Fraxinus oxuiphylla*) и други. Тези дървесни видове образуват състава на заливаемите лонгозни гори край реките Камчия, Тунджа, Батова и Ропотамо. Летният дъб който расте в тях се е обособил като отделен влажнотизинен екотип. Този екотип се характеризира с голи листа и клонки. Друг характерен екотип на дъба у нас е сухоравнинният дъб. Той има по-широко разпространение от влажнотизиния. Среща се в сухите равнини на Северна и Южна България. Описан е като отделен екотип (*Quercus robur ssp. pedunculiflora*). Образувана смесени насаждения с полския клен (*Acer campestre*), крушата (*Pyrus communis*), бла-

гуна (*Quercus conferta*), косматия дъб (*Quercus pubescens*), цера (*Quercus cerris*) и др. Освен описаните до тук влажнотизинен и сухоравнинен екотип, у нас в планините расте и типичната форма на основния вид.

Летният дъб е високотелен към богатството на почвата. Най-подходящи за него са дълбоките, богати на хумус и достатъчно влажни почви. Формата *pedunculiflora* издържа по-сухи и с голямо съдържание на варовик почви. Понася добре продължителните летни засушавания. При тези условия обаче не може да достигне големи размери.

Спрямо ниските температури този вид е напълно устойчив. Понася добре и високите летни температури. Тази негова особеност позволява разпространението му както в области с високи летни температури (Испания), така и в области

с много ниски температури (Москва). За пълното си развитие летният дъб и з и с к в а вегетационен период от най-малко 4 месеца.

Слънчевото осветление е абсолютно необходимо условие

за правилното развитие и растеж на летния дъб. По светлолюбие той се нарежда след най-светлолюбивите видове – бреза, лиственица, трепетлика и обикновен ясен. Най-добре дъбът расте в смес с видове, които са бавнорастящи и осигуряват странично засенчване на младите дървета. Такива видове са леската, липите и клена. При такива условия той образува прави стъбла и прибрани корони.

Дървесината на летния дъб е изключително качествена и трайна. В строителни конструкции издържа над 100 години, дори и при най-неблагоприятни атмосферни условия. По тези си качества дъбовата дървесина може да се класифицира като "практически вечна". Тя отдавна се използва в корабостроенето, в мостостроенето, за жилищни сгради, за плазове на шейни, за каси на врати и про-

зорци, за паркет и за мебели. В мебелното производство особено се ценят пролежалите дълго време под вода почернели дъбови стволоче. Незаменима е за производството на бъчви, особено за винено и ко-

нячно производство. Съдържащите се в дъбовата дървесина танини придават на напитките своеобразен вкус и аромат. И не на последно място дъбовата дървесина се цени и като гориво. Отдавна са били известни и целебните свойства на дъбовете. Лечебни са всички органи на растението, вкл. и галите. За лечебни цели най-често се използват кората и листата. Кората на младите стволоче се използва в медицината като противовъзпалително и зарастващо рани средство. Отварата от кора може да се употребява както външно, така и вътрешно. При вътрешно приложение се наблюдава усилване дейността на стомаха, понижаване на сокоотделянето, на ферментативната активност и киселинността на стомашния сок. Прилага се като противотрова при хранителни отравяния и отравяния с тежки метали. От кората се получава светлоустойчиво и трайно багрило за килими и гоблени. Жълдите съдържат до 40% скорбяла. От тях може да се прави заместител на кафето.

Дъбовите жълди могат да се използват за храна от хората. За целта е необходимо предважително да се накиснат в течаща вода за 1 седмица, след което се изсушават и се смилат на брашно. Това брашно може да се добавя към хляба, може да се използва и като съгъстител за супи, но горчивият му вкус ограничава използването му като храна.

РАСТЕНИЯТА ЗА ВАШЕТО РОДОВО ИМЕНИЕ

От стр. 1

Тук е възникнало додонското святилище, станало в класическото време най-богато на храмове със свой собствен оракул. Оракулът тълкувал шумоленето на листата, а след това предсказвал събитията по звъна на съдове, удряни с дъбова пръчица. Древните славяни изрязвали статуи на Перун — бога на гръмотевиците и мълниците — задължително от дъб (и така са го наричали - Перуново дърво). А преди да бъде изрязан идолът, запалвали неугасващ "жив огън от дъбови цепеници", добит чрез триене на дъбови пръчки. Този огън ежегодно се е възобновявал в Иваново нощ (7 юли). Въобще древните елини и римляни, както и древните германци и славяните избягвали да сечат дъбове поради страх да не разгневят боговете. В езическите времена карпатските славяни са били убедени, че дъбовете са съществували от времето на сътворението на света.

Стефан ЙОРДАНОВ

Зимният дъб у нас е известен още и под името горун. Той се различава от летния дъб по редица белези. Височината, която достига, е по-малка – 18 – 30 м. Диаметърът на стъблото му е 50 – 70 см. За разлика от летния дъб, короната на зимния дъб е по-правилна, тъй като е съставена от правилно облистени разклонения. Кората на стъблото е светлосива или жълтеникава, тънка и с плитко напукан ритидом. Клоните са голи, а пъпките са по-дълги и заострени. Листата имат обратно яйцевидна форма и клиновидна основа. Те са снабдени с дълга дръжка – от 1 до 4 см. По края са равномерно и правилно нарязани. Отгоре са голи, яркозелени, лъскави, а отдолу са покрити с дребни и рядко разпръснати звездовидни власинки. Женските цветове, респективно плодовете са разположени в групички по върховете на клонките приседнало. Жълдите са по-дребни от тези на летния дъб и са без надлъжни ивици. Куполата е около 1 см дълбока, покрита с плоски, триъгълно ланцетни люспи. Зимният дъб се разлива и цъфти две седмици по-късно от летния дъб. При свободно растящите дървета плодоносенето започва към 25

Зимен дъб

(*Quercus sessiliflora*)

- 30 годишна възраст, а в насаждения – към 70-та – 80-та година.

В Европа зимният дъб има по-ограничен ареал на разпространение. Расте предимно по планинските склонове върху по-плитки, по-бедни

и по-сухи почви.

У нас достига до 1600 м н.в. Най-често образува чисти насаждения, но може да расте смесен с летния дъб, с косматия дъб, с цера, габъра, бука, елата, клена, липите, мъждряна, ясените и др. Голяма част от неговия естествен ареал в България днес е изместен от изкуствено създадени култури от бял и черен бор.

Към химичния състав и влагата в почвата зимния дъб показва по-слаба високотелност от летния дъб. Понася добре варовика. Има по-високи изисквания към атмосферната влажност отколкото летния дъб, затова у нас се среща предимно по северните склонове на планините. Наред с това зимният дъб понася по-добре засенчването.

Зимният дъб е бавно растящо дърво, но в първите 30 – 40 години той нараства на височина по-интензивно отколкото летния дъб, след което става обратното. Както по размери на стъблото, така и по дълговечност, зимният дъб не може да достигне летния.

Дървесината му е с високи технически качества, но е по-мека и по-лека от тази на летния дъб. Нейното приложение е същото както и при летния дъб.

Миямото МУСАШИ

3 част

Все повече осъзнавах, необходимостта от новото познание, което трябваше да се разпредели между все още можещите да чуят от Елита, и тези от мнозинството, от Народа. Познанието за хармонията между Духа и материята. Трябваше някой да поднесе на хората. Учение в което да се обясни, че едното без другото не може да съществува във Вселената. В Природата! В обществото също! Нужно бе ново учение, но не религия! И без привързване към личностни авторитети и гурута! Самите религии също бяха похлупени от невежеството и обладани от Силата на богоизбраническата програма у елита. Католицизъм, евангелизъм, адвентизъм, протестантизъм, и какви ли не още християнски деноминации, всичко това обслужваше Плана, който увекочаваше властта на Материята над Духа. И тази власт носеше името Глобализация, която естествено, че недоизказваше пред хората, че е просто едностранна и чисто материална, тоест обхващаща само материята. А тези, които се надяваха да се глобализират в Духа, те просто се рееха в облаците на своите псевдодуховни постройки и в крайна сметка и те също обслужваха самата материя.

Загадка бе, как така, тази задълбочаваща се битка между Духа и Материята се подклажда, едновременно и от хората на материята, силно материализирани, така и от хората на Духа, силно реещи се в облаците на илюзиите. Всъщност, вторите бяха най-опасните. Там където въобще можеше да се говори за духовност на тази земя, там просто се бяха настанили фарисеи, изцяло издужани люде, които с поведението си отблъскваха хората от народа от въобще и най-малкото желание да се запознаят с онова там от приказките наречено Дух. Със сектантското си държане, тези псевдопредставители на Духа създаваха погрешното впечатление, че човекът на духа трябва да се бори с Материята, да бгя от Материалното, от материалните изпитания, и най-вече да търси начин как по-скоро да се освободи от тази грешна земя. Никой от тях не изпълняваше повелите на Спасителя, в които се казваше, че за да се стане слуга на ближния, трябва да се запретнат ръкавите и да се даде конкретна помощ, а не просто да се рееш в облаците на поредните медитации и илюзионни псевдодуховни практики.

И така, бях достигнал до три основни извода вече:

1. Наличие на богоизбраническа програма у елита, в силните на деня, които управляваха като

ШЕСТИЯТ ПРЪСТЕН

УЧЕНИЕ ЗА БАЛАНСА В ПРИРОДАТА И ОБЩЕСТВОТО

власт, която движи света, и която при всички случаи, не е пряко свързана с „мръсната“ материя, а която е извисена в Кулата от слонова кост. Тези псевдомагове и илюзионисти, понякога си служеха с ритуални техники, ко-

ито бяха zapomнили и прилагали по погрешен начин. Те създаваха също огромната пропаст между материята и духа. Хората от народа с право ги наричаха сектанти, и наистина

зомбирани, тласкани от невидимата сила на вярата си, че са избраници, и че водят човечеството към добро и благоденствие, към просперитет. Долните етажи на тази пирамида на елита нищо не разбираха от всичко това, но те пък обслужваха горните етажи и така пирамидата се строеше и разширяваше. Обслужващият ѝ персонал вече броеше хиляди масони и ротарианци и какви ли не още затворени общества, които при това си вярваха, че тласкат човечеството към развитие под флага на Великият архитект с пергела и мистрията. Те играеха един спектакъл на външна благотворителност. Народът го наричаше „перачница на пари“.

2. Наличие на една група от хора – свръхматериализирани и потънали в материята, които просто така се бяха уплътнили в нея, че телата им бяха като оловни черни дупки, и които засмукваха с придобита и вродена алчност всяка една подобна материя. Парите отиваха отново само при тях. Те ставаха все по-богати, все по-могъщи социално, все по-алчни за земни блага и пътешествия по островите като авантюра, все по-властолюбиви и сластолюбиви. Жените също се лепяха при тях и около тях винаги избилстваше от всякакви модели и от всякакви женски породи. Жените искаха да бъдат красиви на всяка

цена, да носят маркови дрехи, даже и ако станат наложици на уплътнените със свръхтежка материя свои мъже господари. Жените искаха да бъдат забелязвани, а те, мъжете им - господари, плтно материализирани просто ги употребяваха като носни кърпи и после ги захвърляха. Е, от това, женското сърце все пак се чистеше в допира си с материята. Колко разбити женски сърца, от които изникваше поредната чалга история - за пари и любов.

3. Наличие на една група от илюзионисти, псевдодуховници и псевдоинтелектуалци, които бяха създали погрешна представа за интелигенция и духовенство. Някои от тях поддържаха огромни библиотеки с томове, някои от тях притежаваха и фалшиви посвещения от несъществуващи източни наставници. Но около тях винаги имаше движение и кръг от жадни за власт и сила последователи на окултното познание. Тяхна рожба, съвместно със силните на деня посветени окултисти, бе модела Хари Потър. Неслучайно популярната литература на книжния пазар бе пропита от информацията за Третия райх, окултната му сила, магическите изкуства на поредния маг. С поведението си тези непосветени фокусници на областта на истинското вътрешно познание, създаваха образа на някаква мистериозна

обяваха за луди.

И така, виждах три основни бариери пред еволюционното развитие на тази планета. Богоизбраническа програма, която трябва да се преодолее и депрограмира. Свръхматериализирани представители на човешкия род, потънали в алчност, завист и властолюбие, все мощни програми спиращи развитието на човека – програма за алчност и свръхнатрупване, програма за завист, тоест все аз да съм първия, на първата скамейка, програма за власт и мощ, бидейки погрешно копирана от Твореца, тъй като власт може да има само този, който е Творец. Стоящи далеч от реалността представители на интелекта и духа, представящи се погрешно за такива, хора неприземени, лишени от връзка с майката земя, натоварени с жажда за окултно познание и далеч от Пътя. Ако такива хора представят духовния полюс, естествено е, че на мястото на материалния полюс засядат свръхуплътнените като материя представители. И така, двата противоположни полюса вместо да се сътрудничат, те просто се обезсмислят и се превръщат в спиралка на еволюцията. Еволюция без поляритет не съществува. Но поляритет не означава битка и противопоставяне във война. И трите основни бариери се съпровождат от

невероятно изкривено тълкуване за реалните потребности на човека. Всъщност, кои мотиваторите в поведението на съвременния човек! Кои са основните потребности, които го водят в неговия материален живот, на въплътена душа в тяло на земята? Подслон, храна, тоест програмата за себеобезпечение, сигурност и оцеляване, тоест програма за себе-съхранение, партньор в живота – секс и любов, програмата за продължение на рода, любопитство и любознание, стремеж към разширяване на територията и познанията, социални контакти, тоест само ако се служи на другите, човекът може да се развива, а извън социалните връзки и контакти, това е невъзможно тук на земята. На този етап, тези мотиватори са достатъчни да бъдат осъзнати, те се явяват основните. А сега, погледнете и вижте: Колко малко му трябва всъщност на човека, на истинския човек, а не на човека, който вече е дегенирал и се е превърнал в зомби. Колко малко му трябва, къшей хляб, глътка вода, покрив – една стая, прегръдка, едно погалване и един напръстник енергия от партньора; път в живота и известна посока-идеал или цел, също така работата заедно с други сродни души, работа в екип от хора, които го разбират. Това е, което наистина е нужно и което наистина в известната пирамида на Маслоу е заложено неосъзнато. А сега вижте реалните желания в настоящия социум. Тук са невероятните изкривявания, породени от филмовите образци: Пиршества, обилни трапези и галони напитки, цигари, алкохол, палати, мезонети, вили, сексуални маратони и оргии, огромнен щат от прислужници и секретарки, и безкрайни авантюри по чужди земи, свързани с изневери и сексуални подвизи. Купища интриги! Лъжа! А нима човекът като желае става щастлив? Напротив! Чувалът с дупки още повече вода пропуска и още повече бликат все новите и нови желания породени от егоизма му. При това този човек, създава една индустрия, която дали е сексшоп индустрия, или алкохолно-джинсова, или козметично-парфюмерийна и прочие, но всичко това създава немислен боклук върху майката земя. Поясът от отрицателна енергия, която я обвива, става все по-плътен и непробиваем отгоре и отдолу. А по този начин и майката земя не може да диша, загубила връзката си с Небето. Отново, скъпи приятели, разкъсаната изначална връзка между Духа и Материята!

4. Трябва да признаем дълбокото си осъзнаване за необходимост от Шести свитък, тоест Пръстен, с който да предадем видяното и пречупеното през моето сърце. Шестият свитък трябва да го нарека Действие по Пътя! Припомням ви! Пътят на моята Школа по Стратегия Ни Тен Ичи е разкрит в Петия пръстен – свитък наречен „Празнота“. В действителност хората, които досега описах, никога не могат да достигнат до този свитък. За да разбереш наистина Пътя на Стратегията, трябва да усвоиш и други изкуства и да не се отклоняваш от пътя на вътрешния воин. Вътрешен воин, ви казвам, а не външни противоборства като бой с петли, било то „бокс“ или някакъв си „кикбокс“. Правилната вътрешна нагласа е същността, истинският път е отъждествяването с Пътя. Пътят обаче, приятели мои, на които сега аз служа и съм слуга, това е Действието – прилагане на пътя. Без действия, няма Път. А без път, не може и да се действа. Ето защо този мой Шести свитък, сега се появява само за тези, които могат да прозрат през бездната на безмислието на тези, които не са достигнали до Празнотата. Земята, водата, огънят, Вятърът – да, много има, които са достигнали до четене на Четвъртия, третия, втория, и първи свитъци. Но до петия – колко са се докоснали на практика! А ето ви сега и Шести, само за тези, които се опитват да разберат що е това Приложение на Закона, истинско приложение на дадено Учение. Да действа може само този, който е достигнал Празнотата. Тогава неговите действия са по Бога и носят благоденствие на хората. Само такъв може да поучава, да бъде наставник, да пише смирено онова, което му нашепча духът в него. Далеч от гордостта на авторитета, който и да е! В новото време, което идва, няма да има авторитети, всеки ще си носи просто мисията, с която се е нагърбил. И каква по-голяма радост от по-пъването на своя труд – ръкопис или книга, в сърцата на хората, вместо всякакви там паметници и музейни експонати. Един е авторитетът и той е на Духа. Духът е този, който шепне и от него идва написаното. Там където е той присъстващ, няма понятие за аз-ност. Там няма его, наричащо се „аз“. Ето това мое напътствие е и приставката на всяко едно действие, наречена Смирение. Даже и за придобилия качествата „устойчивост“, „твърдина – твърдост“, качеството „смирение“ е една специална зона. За тази зона от Пътя, тъй като е много, много важна, ще трябва обаче отделен Свитък.

(Слегда)

Христо СМИРНЕНСКИ

- Кой си ти? - попита го Дяволът.

- Аз съм плебей по рождение и всички дрипливци са мои братя! О, колко грозна е земята и колко са нещастни хората!

Това говореше млад момък с изправено чело и стиснати юмруци. Той стоеше пред стълбата - висока стълба от бял мрамор с розови жилки. Погледът му бе стрелнат в далечината, където като мътни вълни на придошла река шумяха сивите тълпи на мизерията. Те се вълнуваха, кипваха мигом, вдигаха гора от сухи, черни ръце, гръм от негодувание и яростни викове разлюляваха въздуха и ехото замаираше бавно, тържествено, като далечни топовни гърмежи. Тълпите растяха, идеха в облаци жълт прах, отделни силуети все поясно и по-ясно се изразяваха на общия сив фон. Идеше някакъв старец, приведен ниско доземи, сякаш търсеше изгубената си младост. За дрипавата му дреха се държеше босоного момиченце

и гледаше високата стълба с кротки, сини като метличина очи. Гледаше и се усмихваше. А след тях идеха все одрипели, сиви, сухи фигури и в хор пееха протегната погребална песен. Някой остро свиреше с уста, друг, пъхнал ръце в джобове, се смееше високо, дрезгаво, а в очите му гореше безумие.

- Аз съм плебей по рождение и всички дрипливци ми са братя! О, колко грозна е земята и колко са нещастни хората! О, вие, там горе, вие...
Това говореше млад момък с изправено чело и стиснати в закана юмруци.

- Вие мразите ония горе? - попита Дяволът и лукаво се приведе към момъка.

- О, аз ще отмъстя на тия принцове и князе. Жестоко ще им отмъстя зарад братята ми, зарад моите братя, които имат лица, жълти като пясък, които стенат по-зловещо от декемврийските виелици! Виж голите им кървави меса, чуй стоно-

Приказка за стълбата

Посветена на всички, които ще кажат: „Това не се отнася до мене!“

вете им! Аз ще отмъстя за тях! Пусни ме!

Дяволът се усмихна:
- Аз съм страж на ония горе и без подкуп няма да ги предам.

- Аз нямам злато, аз нямам нищо, с което да те подкупа... Аз съм беден, дрипав юноша... Но аз съм готов да сложа главата си.

Дяволът пак се усмихна:

- О, не, аз не искам толкова много! Дай ми само слуха си!

- Слуха си! С удоволствие... Нека никога нищо не чуя, нека ...

- Ти пак ще чуваш! - успокои го Дяволът и му стори път - Мини!

Момъкът се затече, изведнъж прекрачи три стъпала, но косматата ръка на Дявола го дръпна:

- Стига! Спри да чуеш как стенат там доле твоите братя!

Момъкът спря и се вслуша:

- Странно: защо те започнаха изведнъж да

пеят весело и тъй безгрижно да се смеят?... - И той пак се затече.

Дяволът пак го спря:
- За да минеш още три стъпала, аз искам очите ти!

Момъкът отчаяно махна ръка:

- Но тогава аз няма да мога да виждам нито своите братя, нито тия, на които отивам да отмъстя.

Дяволът:
- Ти пак ще виждаш... Аз ще ти дам други, много по-хубави очи!

Момъкът мина още три стъпала и се вгледа надолу. Дяволът му напомни:

- Виж голите им кървави меса.

- Боже мой! Та това е тъй странно, кога успяха да се облечат толкова хубаво! А вместо кървави рани те са обкичени с чудно алени рози!...

През всеки три стъпала Дяволът вземаше своя малък откуп. Но момъкът вървеше, той даваше с готовност всичко, стига да стигне там и да

отмъсти на тия тлъсти князе и принцове! Ето едно стъпало, само още едно стъпало

и той ще бъде горе! Той ще отмъсти зарад братята си!

- Аз съм плебей по рождение и всички дрипливци...

- Млади момко, едно стъпало още! Само едно стъпало и ти ще отмъстиш. Но аз винаги за това стъпало взимам двоен откуп: дай ми сърцето и паметта си.

Момъкът махна ръка:
- Сърцето ли? Не! Това е много жестоко!

Дяволът се засмя гърлесто, авторитетно:

- Аз не съм толкова жесток. Аз ще ти дам в замяна златно сърце и нова памет! Ако не приемеш, ти никога няма да минеш туй стъпало, никога няма да отмъстиш за братята си - тия, които имат лица като пясък и стенат по-зловещо от декемврийските виелици.

Юношата погледна зелените иронични очи на Дявола.

- Но аз ще бъда най-нещастният. Ти ми взе-

маш всичко човешко.

- Напротив - най-щастливият!... Но? Съгласен ли си: само сърцето и паметта си?

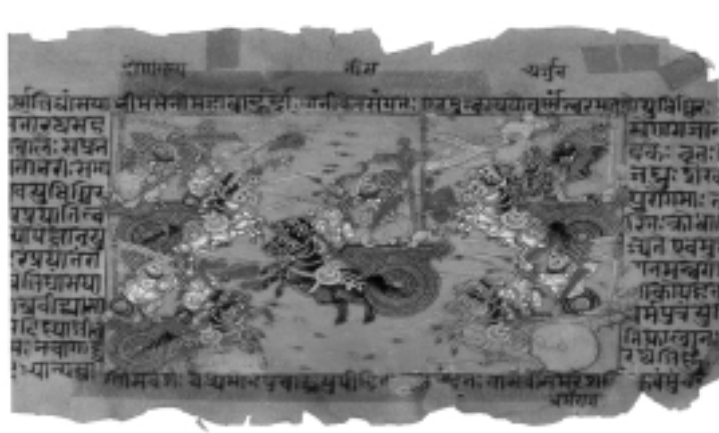
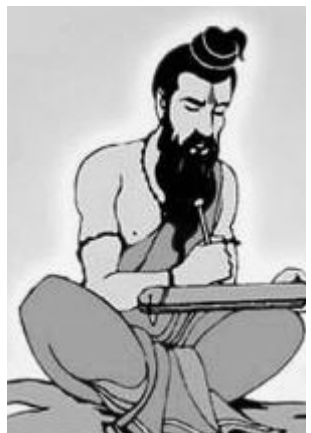
Момъкът се замисли, черна сянка легна на лицето му, по сбръчканото чело се отрониха мътни капки пот, той гневно сви юмруци и процеди през зъби:

- Да бъде! Взemi ги!

И като лятна буря, гневен и сърдит, разветрил черни коси, той мина последното стъпало. Той беше вече най-горе. И изведнъж в лицето му грейна усмивка, очите му заблестяха с тиха радост и юмруците му се отпуснаха. Той погледна пируващите князе, погледна доле, дето реवेशе и проклинаше дрипава тълпа. Погледна, но нито мускул не трепна по лицето му: то бе светло, весело, доволно. Той виждаше доле празнично облечени тълпи, стонове бяха вече химни.

- Кой си ти? - дрезгаво и лукаво го попита Дяволът.

- Аз съм принц по рождение и боговете ми са братя! О, колко красива е земята и колко щастливи хората!

ПЕСЕН ДЕСЕТА

Нал изоставя заспалата Дамаянти.

Брихадашва каза:

Отвърна Нал: - За нищо на тоя свят аз няма да ида при баща ти с бедата си голяма. Как мислиш, че ще мога в очи да го погледна: щастлива те получих, а да те върна бедна. Така тешеше царят с най-тъжната утеха царкинята, увита в полвината си дреха. Блуждаеха в гората, от глад, от жад, от грижа измъчвани, додето видяха малка хижа. И свлякоха се морни направо на земята, тъй както до недавна връз тронове с позлата. И без да се измийат, тъй както се полага по ведите, на пода задрямаха веднага. Царица Дамаянти след толкова мъки слезна във сънната забрава като в дълбока бездна. Ала на Нал сърцето, от мъка закипяло, отпъждаше покоя от рухналото тяло. Изгубил царство, как ли могъл би да потъне и той като жена си в обятията сънни? И питаше се царят какво е по-добре: в изгнание да страда или пък да умре? Жена ми с мен я чакат лишения, обиди. Ако сама остане, при техните ще иде. Опасно е без мене злини да й се случат, но може пък да наиде и по-щастлива участ. Обмисляше от тая страна и от оная, додето предпочете раздялата накрая. Жена ми е светица по своята вярност. Тази й святост от бедите по пътя ще я пази. Реши да изостави Нал своята съпруга, подтикван да го стори от злия Калиюга. Досети се, че гол е, но дрехата понеже за двамата бе обща, реши да я разреже. "Не бива да я будя от дрямката честита" - помисли Нал и вънка излезе да поскита. Насам-натам походи и скоро недалеч от хижата съгледа един захвърлен меч. И дрехата разряза. Едната половина прибра и изостави заспалата царкиня. След малко пак се върна нишадецът и в мрака загледан към жена си, горчиво се разплака:
- Ни слънцето я грея, ни вятърът я шибя, живя в палати царски, а в просяшка колиба на гола пръст и гола самата е заспала. Съвсем ще я погуби коварната раздяла. Без мене как ще скита самичка из горите, гъмжащи от животни и змии страховити? Дано да те закрилят, съпруго моя вярна,

МАХАБХАРАТА

СКАЗАНИЕ ЗА НАЛ И ДАМАЯНТИ

Адитя, Васу, Рудра с божествената дхарма. Тъй рече и побягна от своята съпруга - разсъдъка отново отне му Калиюга. Завръщаше се често, от обич пак обзема, но биваше отново надвит от злия демон. Той беше с разделено сърце наполовина, тъй както тая дреха на спящата царкиня. Но демонът надви го и Нал, като изплака, жена си изостави самотна в гъсталака. Цар Нал из лесовете заброди без посока, напуснал своята спяща жена лотосоока.

ПЕСЕН ЕДИНАЙСЕТА

Плач на Дамаянти по Нал. Смъртта на ловеца, който иска да я изнасли.

Брихадашва каза:

Когато се събуди царицата нещастна, сияният й поглед от ужаса погасна. Не виждайки мъжа си, тя цяла се разтресе в ридания. Завика: - О царю мой, къде си? Владетелю най-славен от славните пандави, защо насред гората сама ме изостави? Законите познаваш, защо забрави нашта свещена брачна клетва и ме напусна спяща? Нима ме изостави? Не вярвам аз, защото как може зло да върши пазител на доброто. Ти даде своята дума, и то пред боговете. Освен жена си, царю, и тях ли не зачете? Животът ни е кратък, но аз не съм умряла, съпруге мой, живей и любя те в раздяла. Не, не, не се шегувай. Послушай ме, не бива излез, нали ме знаеш каква съм боязлива. Видях те, знай, видях те - в лианите съгъсени съвсем несполучливо се криеш ти от мене. Наистина се плаша. Не виждаш ли? Недей. Излез и успокой ме. Та ти си бил злодей. Не ми е жал за мене, когато ме напусках, за тебе ми е мъчно - самин из тая пущина. Без мене как ще можеш да легнеш вечер морен, вместо върху възглаве склонил глава връз корен? Сновеше из гората, орисана да страда сред огъня на своята печал като връз клادا. Ту седне, ту заплаче, ту рухне в изнемога, ту стане, та от ужас простене чак до бога. От мъка безпределна, от болка без надежда

заплака Дамаянти, заплака, занарежда:

- Злодейт, от когото били сме прокълнати, страдание по-тежко от нашто да изпати! Тоз, който е принудил добрия Нал на злоба, злини да види само, додето легне в гроба!

Царица Дамаянти, от всички най-добрата

съпруга, тъй зовеше съпруга си в гората.
- Горко ми, о горко ми - ридаше, сновейки сред сплетени лиани и шибаци я вейки. Плачът й като писък на птицата курари отекваше печално над горските върхари. И стъпи върху змия, понеже беше сляпа от плач и болка. Смокът - душител на кози, захапа нозете й, уви се о тялото й цял, но даже пред смъртта си тя страдаше за Нал.
- Закрилнико, къде си? Умирам тук, увита в обятията змийски без твоята защита. Но ти какво ще правиш без мен, о Нал, когато разсъдъка си върнеш и царството богато? Ще бъдеш пак нещастен. А мигар дотогава в изгнание ще има кураж кой да ти дава? Един ловец дочу я, стаил се в тия дебери, гъмжащи от животни, лова си да издебне. Съгледа Дамаянти, углетена от змия, затича се към нея, задъхан приближи я. С оръжие разсече той люспестата гривна на змията, увита върху снагата дивна. Приседна Дамаянти, отдъхнала, измита. Нахрани я ловецът и почна да я пита:
- Отгде си, сърноока? Коя си, белоръка? И как съдбата струпа връз теб такава мъка? Добрата Дамаянти подробно му описа нещастията нейни защо са и какви са. От срязаната дреха едва-едва прикриги, напиреха навънка бедрата и гърдите. Изящна, полугола и с мелодичен глас, в ловеца тя разпали неударжима страст. Решил да я спечели, зашепна й приятни неща, но тя целта му сполучи да отгатне. Най-вярната съпруга пред тая страст безсрамна подскочи и гневът й подобно огън пламна. Не смееше ловецът към нея да посегне от страх, че тоя гневен пожар ще го обжегне. Помисли Дамаянти, че иначе от него не може се избави и затова прокле го:
- На своя цар съм вярна. От тая сила свята сразен ловецът нека да рухне на земята! Нема ловецът време да моли за пощада и рухна, както дънер под гръм небесен пада.

Превел в стихове
Марко ГАНЧЕВ

От стр. 1

Като идвал тук, Солон, според неговите думи, се ползвал с голяма почит сред жителите, а като разпитвал за старините най-сведущите в това отношение жреци, разбрал, че за тези неща нито той самият, нито някой друг от елините нищо не знаят..."

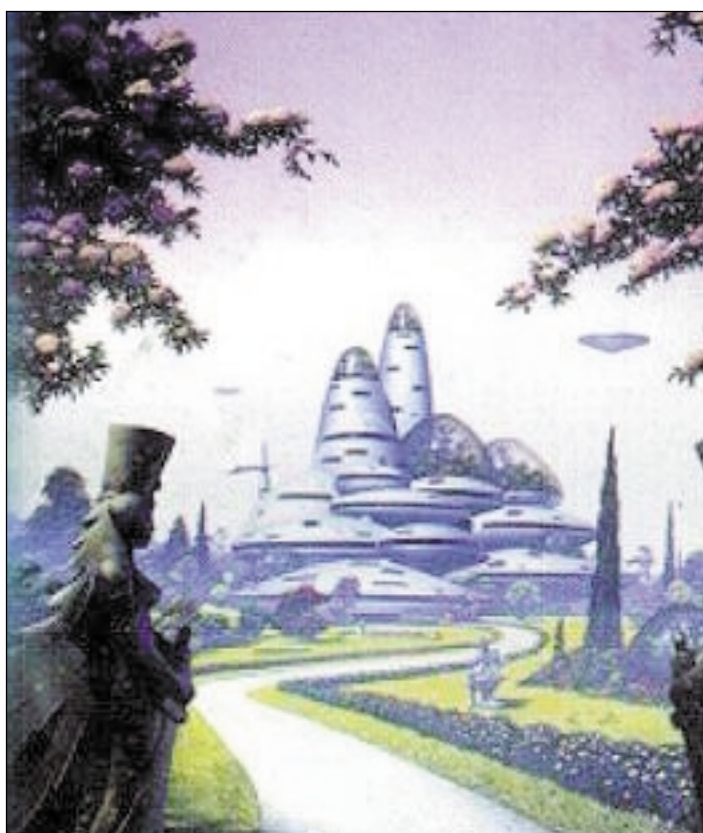
Стар жрец-египтянин казал на Солон: „Вие не знаете, че в страната ви е съществувало най-прекрасното и най-съвършеното в човешкия род племе, от което сте произлезли и ти, и всички вие... Та нали някога, Солоне, преди великата катастрофа на потопа, днешните атиняни имали град, най-силен във военните дела, но особено силен с добро във всички отношения законодателство... Записките говорят каква сила е обуздал някога вашият град, неведнъж дръзко насочвана срещу цяла Европа и Азия откъм Атлантическо море. Нали тогава това море било плавателно, защото пред устието му, което вие наричате Херкулесови стълбове, се намирал остров. Той бил по-голям от Либия и Азия, взети заедно, и от него за плавателите се откривал достъп до останалите острови, а от тях — до целия срещулежащ материк, ограничен от това истинско море. На този именно Атлантиски остров — продължавал жрецът своя разказ — се създава голяма и страшна държава на царете, чиято власт се простирала върху целия остров, върху много други острови и върху някои части от континента. Освен това те и на тукашния материк владеели Либия до Египет и Европа до Тирения... Тази обединена държава възнамерявала да зароби с един удар и вашата страна, и нашата, и цялото пространство земя от тази страна на устието. Тогава именно, Солоне, войнството на вашия град се прославило пред света с доблестта и твърдостта си. Превъзхождайки всички с мъжество и хитрост на военните похвати, градът ви воювал начело на елините, когато другите се отказ-

АТЛАНТИДА

вали, по необходимост противостоял сам и се подлагал на крайни опасности. Но накрая, след като победил настъпващите врагове, празнувал победата си над тях, попречил им да поробят още непокорените и отвоювал нашата свобода и изобщо на всички живеещи от тази страна на Херкулесовите пределе. Впоследствие, когато ставали страшните земетресения и потоци, за един ден и една бедствена нощ ця-

и остров Атлантида, и заобикалящото го Атлантическо море.

„От Атлант произлязъл многоброен и знатъпващите врагове, огромни богатства, каквито дотогава царете не владеели, пък и по-късно никога не било лесно да се натрупат. Имали всичко, което се произвеждало и в града, и в останалите места в страната. Наистина, благодарение на господството им над обширни земи много неща идвали при тях

лата ви воинска сила отведнъж пропада в земята и остров Атлантида изчезва, като потъва в морето."

ДИАЛОГЪТ „КРИТИЙ“

В друг диалог на Платон, озаглавен „Критий“, се дава описание на Атлантида: „Някога боговете разделили помежду си цялата земя... Посейдон получил остров Атлантида и там заселил свои потомци, родени от смъртна жена, на следната местност: от морето по посока към центъра по целия остров се простирала равнина, казват, най-прекрасната от всички равнини и доста плодородна.“ На най-големия син на Посейдон, Атлант, дължат името си

отвън. Но още повече за нуждите на живота давал самият остров... произвеждали и отглеждали всичко благовоно, което днес расте по земята — корени, треви, дървета... Още и мек плод, и сух, който ни служи за храна... и дървесния плод, даващ и питие, и храна, и мазнина... Всичко това, докато бил под слънцето, островът давал във вид на удивително прекрасни и безбройни произведения. Приемайки тези дарове, жителите на островите изграждали и храмове, и царски дворци, и пристанища, и корабостроителници, и всичко останало за страната..."

По-нататък в диалога „Критий“ се описват държавният строй на Атлантида, царският

дворец, който служел едновременно и за храм, пристанищата, каналите, зданията, изчезнали под водата „през една бедствена нощ“. Катастрофата, която погубва Атлантида (заедно с войската на съперниците атиняни), става преди 9000 години.

Диалогът „Критий“ не е завършен — Платон скоропостижно умира. За Атлантида не са останали никакви по-стари източници от диалозите на знаменития философ.

Много критически умове, в това число и Аристотел, ученик на Платон, отначало не вярват на историята, разказвана в Платоновите „Диалози“. Авторитетът на Платон обаче е толкова голям, а описанието на Атлантида така реалистично, че много учени от древността смятат разказаната история за истинска. За Атлантида говорят Плиний Стари, Посидоний, Страбон, Диодор Сицилийски и други географи и историци. Като коментира диалозите

на Платон, философът и учен Прокъл, живял през V в., говори за някакъв грък Крантор, който видял в Египет писмени свидетелства за потъналата земя. След това задълго секват всякакви споменавания за нея. Настъпва епохата на средновековието — фанатична и невежа. Произведенията на великите философи от античността се оставят на забравата, поругание и дори на унищожаване като „ези-

СКЪПИ ЧИТАТЕЛИ,

Нашата амбиция е този вестник да се превърне във ваш вестник. Вие фактически да го списвате. Искаме страницата „Съмишленици“ да заеме по-голямата част от вестника.

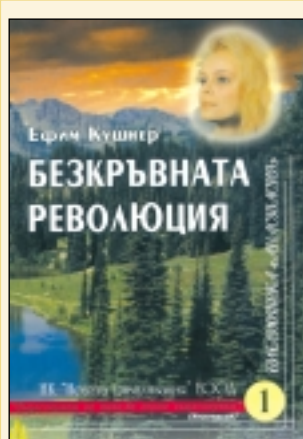
Благодарим ви предварително. Няма да откажем, ако ни помогнете и финансово.

Пишете ни. Споделете с нас мнението си за вестника. Дайте своите препоръки към нас.

От редакционния колектив

чески".

Наистина из страните на Западна Европа се носят слухове за някакви тайнствени острови в Атлантическия океан, в „морето на мрака“, както започват да го наричат през средните векове. Островите са или „обетована земя“, или „острови на „блажените“. За обикновения смъртен те не са достъпни: при приближаване на мореплаватели към тях островите-призраци изчезват. И едва след откриването на Америка „загадката на Атлантида“ изплува из мрака на забравата.

Вече излезе на пазара „Безкръвната революция“ от големия приятел на Владимир Мегре - писателя Ефим Кушнер. Може да поръчате първата книга от поредица „Анастасия“ на тел. 02/962-16-86 и GSM 0888 69 33 59

гр. София, бул. „Драган Цанков“ 1
тел.: +359 2 865 71 56
мобилен тел.: + 359 89 868 8310
www.egida-sofia.bg

Конната база на общинска охранителна фирма „ЕГИДА-СОФИЯ“ ЕАД се намира в Борисовата градина в столицата и заема площ от 7 000 кв. м. Тя е модерно спортно съоръжение, което разполага с всички условия и удобства, свързани с обучението по конен спорт. Сред услугите са езда на корда за начинаещи, свободна езда за напреднали, езда напони, с включена специална програма за обучение, в която са заложили непрекъснато наблюдение и помощ от страна на инструктор.

Вестник „Родово име“ се издава с любезното съдействие на Сдружение „ЖИВ ДОМ“

Форум
www.viavita.net/jivdom

Главен редактор
Атанас Панчев
Зам.-главни редактори
Мария Стаева
Кръстанка Панчева

Редакционен колектив:
Константин Стамболиев
Сергей Инджов
Пламен Петев
Красимир Нотев
Стефан Йорданов
Рени Радева

Адрес на редакцията:
1172 - София
кв. „Дианабад“
ул. „Никола Габровски“ №1
Хотел „Диана 1“
ет. 6, ап. 62
тел.: 02/962-16-85
962-16-86
факс: 962-16-87
e-mail: rodovimene@yahoo.com
www.rodovo-imenie.org

Издава
Издателска къща
„Новата Цивилизация“
ЕООД - София
НВБ банка
„Биохим“ - АД,
централно управление -
София
С/ка 1031647309
Код 66096608

Отдел разпространение:
0888/693359

ISSN-1312-7063